

GEBZE DİRENİŞİ'nin ARDINDAN

Bir Kez Daha
Küçük-Burjuva Devrimciliğinin Eleştirisi

GEBZE DİRENİŞİ'nin ARDINDAN

Bir Kez Daha
Küçük-Burjuva
Devrimciliğinin
Eleştirisi

Broşür Dizisi: 3

EKSEN
YAYINCILIK

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Tiryaki Hasan Paşa Sok. Osman Kafkas Han 54/3
Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: 0 (212) 632 73 56

Baskıya Hazırlık..... : EKSEN Yayıncılık.
Kapak Tasarımı : EKSEN Yayıncılık.
Kapak Fotoğrafı..... : 93 1 Mayıs Mitingi,
Kızıl Bayrak Gazetesi Arşivi

Kapak Filmi..... : Ağaçkakan Matbaacılık
San. ve Tic. Ltd. Şti.

Baskı..... : EKİNCİ Basım Yayım Reklamcılık
San. ve Tic. Ltd. Şti.
Tel: 565 73 76 - 612 73 88

Baskı Tarihi..... : Ağustos 1994 - BİRİNCİ BASKI
ISBN-975-7271-01-3

Giriş Yerine

Gebze Direniş, işçi sınıfının ve devrimci hareketin bir ay boyunca gündeminde kaldı. Direniş, RP'li belediye başkanının 700'den fazla işçi ve kamu çalışanını işten atmasıyla başlamıştı. Sermaye medya aygıtında bu direniş yansıtmamak için özel çaba harcadı. İlçeye yığıldığı polis ve askeriyle işçilere ve Gebze emekçi halkına görülmedik vahşi bir terör uyguladı. Sürekli provokasyon yaratarak halkı birbirine kırdırmaya çalıştı. Sermaye iktidarının bu türden saldırıları karşısında işçiler ve halk geri adım atmadılar. Yiğitçe dövüşüler.

Bu direniş, Gebze önemli bir sermaye merkezi olmasına ve çevresinde bir çok önemli fabrika bulunmasına rağmen, mevzi bir direniş olarak kaldı. Direniş yine yapılan kitlesel ziyaretler dışında; örgütlü bir fiili destek gerçekleşmedi. Direnişçiler kendi sesleri ve güçleriyle başbaşa bırakıldılar. Yalnız kaldılar. Oysa Gebze genel direniş ateşini tüm ülkeye yayacak bir kıvılcım olabilirdi. Konumu buna oldukça uygundu. Bu

olanak değerlendirilemedi.

İşçilerin önemli bir kısmının bilinç geriliğine rağmen, Gebze Belediyesi'nde devrimcilerin belirli bir etkinliği mevcuttu. Ama devrimciler işçilere doğru bir önderlik rotası çizemediler. Sendikanın kuyruğuna takıldılar ve inisiyatifi sendika bürokratlarının ellerine verdiler. Sendikanın ikiyüzlü, uzlaşmacı tavrını teşhir edeceklerine, sendikal politikanın Gebze'deki yürütücüsü konumuna düştüler.

Direnış boyunca Genel-İş, işçileri sermayeye satmada Türk-İş'ten geri kalmadığını kanıtladı. İşçilere tek kuruş yardım yapmadı ama, K.Nebioğlu bir kaç kez Gebze'ye gelerek "kahramanca" söylevler çekti. Sonuçta işçileri yatıştırdı, direnişin alevini söndürmeyi başardı. Satış ilan etti. Sermayeden de bir madalya haketti.

Bizler yayınlarımızda direnişin ileri olan mücadelecı yanını öne çıkardık. Bu arada gözlemleyebildiğimiz zaaflarını yansıtmaktan da geri durmadık. Amacımız sendikanın ihanetçi tavrını sergilemek ve direniş komitesinin inisiyatifsiz çizgisine işaret ederek, direnişin sağlam bir sınıf perspektifiyle ileri bir rotaya sokulmasına yardımcı olmaktı. Komünist bir yayın organı olarak görevimizin varolanı abartmak değil, onun ileri ve olumlu yanlarını öne çıkararak, zaaf ve eksikliklerini de göstermek olduğu görüşünderiz.

Elinizdeki bu kitap, bize ulaşan, direnişin sıcaklığı içerisinde yazılmış yazılarla, *Kızıl Bayrak* dergisinde Gebze Direniş ile ilgili yayınlanan yazıların toplamından oluşmaktadır. Gebze Direniş "Gebze Kağıthane Olmayacak!" şiarıyla başlamıştı. Ne var ki, Kağıthane Direnişinde yaşanan bir çok hata ve zaafın yinelenildiği görüşünderiz. Bu bağlamda Kağıthane direnişinin fiili olarak sona erdiği bir dönemde yazılan bir değerlendirme yazısını da kitaba eklemeyi uygun gördük. Yaşanılan süreci değerlendirmeden, onun hatalarından dersler çıkarmadan

ileriye sağlam bir perspektifle bakılamayacağı gerçektir.

"Gebze işçileri ve emekçi halkı tüm yaşamını ortaya koyarak sonu yenilgiyle de bitse, bu mücadeleden alınının akıyla çıkmayı becerdi. Ya devrimciler? Direniş onlara gerçekten bir şeyler öğretmeyi başarabildi mi ?"

Temmuz '94
EKSEN Yayıncılık

Gebze'de Direniş

RP yönetime geçtiği bütün belediyelerde burjuvaziye hizmette diğer düzen partilerinden aşağı kalmadığını kısa sürede gösterdi. Kağıthane, Ankara, Güzeltepe, Pendik ve birçok belediyeden sonra Gebze Belediyesi'nin Refah'lı belediye başkanı da 10 Haziran cuma günü 635 işçi ve 80 memuru işten çıkardı. RP'li Belediye Başkanı Ahmet Pembegülü'nün cuma namazından çıktıktan sonra çevresindekilere, "*Bugün hayırlı bir iş yaptım. Belediyeyi teröristlerden temizledim.*" dediği söylentiler arasında. Ayrıca, RP'nin işçi düşmanı belediye başkanının, boşalan kadroları faşistlerle dolduracağı da bilinen bir gerçek. İşten çıkartılma haberi işçilere saat 16.30'da asılan isim listeleriyle verildi. Ancak sermaye devletinin hiç ummadığı bir şey oldu, işçiler ve memurlar listeleri yırtarak direniş kararı aldılar. Belediye binası direnişçiler tarafından işgal edildi. Bu beklenmeyen tavır karşısında kolluk kuvvetleri işgalcilere saldırdı. İşçiler ve memurlar polisle çatışmaya başladılar.

Ancak sendika yanlılarının uzlaşmacı tavırları sonucunda direnişçiler binayı boşaltıp eylemi bahçede devam ettirme kararı aldılar.

RP'li başkan olası bir tepkiyi söndürebilmek için açıklamayı cuma günü yapıp hafta sonu tatilinden faydalanmak istemişti. İşçiler bu oyunu boşa çıkardılar ve üç gün boyunca buldukları alanı terketmeyip, halaylarıyla, türkülerıyla militan bir kararlılık gösterdiler. Onları bu haklı mücadelesinde yalnız bırakmayan sınıf kardeşleri Pendik ve Danca Belediyesi işçileri de desteklerini sundular.

Sermayenin tescilli sanı sendikacısı Kemal Nebioğlu'nun ve SHP il kurulunun yaptığı ziyaretlerde işçilerin gösterdiği militan tavır bu tür burjuva ayak oyunlarına karşı duyarlılıklarının açık ifadesiydi.

Eylemi yönlendiren sendikanın reformist tavrı, Genel-İş'e bağlı işyeri temsilcisinin direnişin başından beri gösterdiği tavizkar tutum ve polisle giriştiği pazarlık, eylemin en olumsuz yanını oluşturuyor. Sınıfa olan güvensizliğini açıkça ortaya koyan sendika, işçileri satabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Pazar günü direniş alanına asılan Türk bayrağıyla Atatürk portresi ve bütün gün boyunca işçilere yapılan, (her fırsatta işçi ve devrimcilere saldırmak için bahane arayan polisler için) *"Türk emniyet güçleri görevlerini yapıyor. Onlara tavır almayın"* demagojisi reformizmin gerçek yüzünü ortaya koyuyordu.

Pazartesi günü ise sendika, Gebze Emniyet Müdürü'nün isteği ile alanda polislerin geçmesi için 1 metre genişliğinde bir koridor açılmasına izin verdiğini açıkladı. Polise verilecek bu koridor direnişin daha işin başında bitmesi demektir. Ancak sınıfın kararlı unsurları sendikanın bu oyununa gelmedi ve polisin istediği koridoru vermedi.

İşçiler o gün sabahın erken saatlerinden itibaren şöyle-

dikleri marşlar ve atıkları sloganlarla kararlılıklarını gösterdiler. Atılan sloganlardan bazıları:

"Yaşasın İşçilerin Birliği!",

"İşçiler Birleşin İktidara Yerleşin!"

"Birlik, Mücadele, Zafer!"

"Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!" ve

"İşçi-Memur Elele, Genel Greve" idi.

Saat 9.00 civarında çevik kuvvetin saldırısıyla ve ön saflardaki direnişçilerin buna karşılık vermesiyle başlayan çatışmada, sendika yönetimi işçiye karşı polisi korudu. Polisle çatışan bir grup işçiyle diğer direnişçilerin arasına girerek kitleyi pasifize eden sendika yönetimi, fiili olarak polisin istediği koridoru oluşturmuş oldu. Bu arada işçilere, sendika başkanının saat 19.00'da başkanla görüşeceğini, bu saate kadar bir şey yapılmaması gerektiğini söyleyerek kitlenin militan tavrını kırmaya çalıştı.

Direnin 4. günü *Kızıl Bayrak* çalışanları Gebze işçilerine yönelik özel sayılarını dağıttılar. Özel sayılarımız coşkuyla karşılandı. Ancak bir tanesi bile geri çevrilmeyen özel sayımızın dağıtımını işyeri temsilcisi Öztürk Şamdan ve yandaşları tarafından engellenmeye çalışıldı. Özel sayıyı okuyan bir işçi tartaklandı.

Bu türden pasifist ve dar grupçu yaklaşımların işçi sınıfına bir şey kazandırmadığını bilen bizler önümüze kurulan bu "barikat"ı ve destekçilerini kamuoyu önünde kınıyoruz.

Haziran '94, *Kızıl Bayrak* , 2. Sayı, Sayfa 11

*Tüm İşçilerin, Emekçilerin, Devrimci ve
Komünistlerin Gebze Belediyesi'nin
Direnişçi İşçilerine Çağrısıdır:*

Gebze'nin Kağıthane Olmasına İzin Vermeyelim!(*)

80' niniz memur, toplam 733 belediye çalışanı olarak bir günde işten atılıp, açlığa mahkum edildiniz. Bu yapılan tam bir kıyımdır.

Bu kıyımı gerçekleştiren hergün ve her saat işçi ve emekçilere “adil düzen” vaadinde bulunan Refah Parti-si'nden bir belediye işverenidir. Geçtiğimiz yıl Kağıthane'de bir süre önce de Darıca ve Güzeltepe Belediyesi'nde yüzlerce işçi kardeşimizin işine son verenler de yine bu aynı partiye mensup işverenlerdi. Ancak bu sizi yanıltmasın.

“Belediye başkanı SHP'li olsaydı işten atılmayacaktınız” diyenler yalan söylüyorlar. SHP işbaşındaki işçi ve emekçi düşmanı hükümetin ortağıdır. İşçi ve emekçiler için daha yoğun sömürü, daha fazla terör, daha fazla işsizlik, pahalılık, yoksulluk ve açlık demek olan 5 Nisan kararlarının altında SHP'nin de

(*) Bu yazı yayınevimize posta yoluyla ulaşan *EKİM* dergisinden alınmıştır.

imzası var.

Siyahlısı, mavilisi ve Refah Partisi türünden yeşil bayraklısı ile tüm partiler sermayenin partileridirler ve birinin diğerinden özde bir farkı yoktur. Hepsi de siz işçileri işsizliğe ve açlığa terketmek konusunda tam bir fikir birliği içindedirler. Burada Refahlısı, bir başka yerde SHP, DYP, ANAP ve MHP'lisi kapı dışarı ediyor. Gerçek budur.

İster düpedüz SHP'li, ister sendikacı ve isterse işçi dostu olduğunu söyleyip, gerçekte ise SHP'lileşen içinizden birilerince ileri sürülsün; onlann kafa bulandırıcı ve hedef saptırıcı bu tür sözlerine inanmayın. Sahte işçi dostlarının sizleri SHP-RP çekişmesine alet etmesine, tamamıyla haklı öfke ve tepkilerimizin yalnızca Refah Partisi'ne yükseltilmesi çabasına omuz vermeyin. Unutmayın ki Kağıthaneli belediye işçilerinin direnişi bu tür sahte işçi dostlannca direnişin SHP-RP çelişki ve çekişmesine alet edilip, SHP kuyrukçusu bir politikaya kurban edilmesi yüzünden yenilgiyle sonuçlandı. Bir kez daha böylesi bir durumun yaşanmasına izin vermeyin.

İşçi kıyımı bir devlet politikasıdır. Sömürünün, baskının, yoksulluğun, işten atılmanın, işsizliğe ve açlığa mahkum edilmenizin asıl sorumlusu kapitalist sınıf ve onun "adil düzen" etiketlisi de dahil adaletsiz ve acımasız düzenidir. İşçi ve emekçi düşmanı iktidandır. Mücadelenizi bu sömürücü, kan emici adaletsiz ve acımasız düzene yükseltin.

Gebze Kağıthane olmasın! Yeni şianımız bu olmalıdır.

İşçiler, Kardeşler,

Sermaye devletinin Refahlı belediye işvereni eliyle uyguladığı kıyımaya karşı direnmekten başka çıkar yolunuz yoktur. Doğru olanı yapıp, işten atılanı-atılmayanı ile birleşip direnişe geçtiniz. Hala kararlıca direniyorsunuz. Belediyenin önüne kurduğunuz çadırlarla Gebze'ye adeta bir direniş kenti görünümü kazandırdınız. Bütün işçilerin, emekçilerin, devrimci ve komünistlerin

gözü sizin üzerinizde.

Kararlılığınızı koruyun, birliğinizi daha da güçlendirin. Uzlaşmacı, reformist sendikacıların oyalayıcı, aldatıcı sözlerine kanmayın, sizleri kendi sefil ve küçük çıkarlarına alet etmelerine izin vermeyin. Kurulu direniş komitesinin sendikanın (ve sendikacıların) denetimi altına alınıp işlevsizleştirilmesi çabalanna karşı koyun. Varsa, uzlaşmacı unsurları komiteden uzaklaştırın. İcinizden kararlı ve mücadeleci unsurları görevlendirip komiteyi güçlendirin. Daha işlevli hale getirin.

Arkadaşlar,

Yalnız değilsiniz. Başta Gebzeli çeşitli iş kollarında işçiler, emekçi Gebze halkı ve gençliği olmak üzere İstanbul'un, İzmit ve Sakarya'nın işçileri ve emekçileri sizi destekliyor. Direnişinize hergün destek ve dayanışma mesajları yağıyor. Direniş çadırlarınız kimi gün sayılan onbini bulan dayanışmacı akınına uğruyor. Gebze Özel Tip Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar açlık grevi yaparak sizinle anlamlı dayanışma örneği sergiliyorlar. Gerçek devrimciler ve komünistler direnişinizin başanya ulaşması için yoğun çaba sarfediyorlar. Destek ve dayanışma çağrıları yapıyor, emekçi semtlerinde direnişinizle dayanışma komiteleri kuruyor, kurmaya çalışıyorlar. Öyleyse: Yılgınlık, yorgunluk, kararsızlık yok! Uzlaşmaya ve teslimiyete hayır! Yalnızca ve yalnızca kararlıca direnmek var! Haklıyız, kazanabiliriz ve kazanacağız.

Kahrolsun semaye partileri! Sendika bürokratları biz-den değil. Hain sendika ağalarının ve onların içimizdeki uzantılarının yalanları ve oyalayıcı sözlerine "artık yeter" diyelim. Onları sizleri gerçek işçi dostu devrimci ve komünistlerle karşı karşıya getirme yönlü kışkırtıcı girişimlerini boşa çıkarmak için uymayın. Kulağınız ve gözünüz bizlerde, yani işçiler, emekçiler ve sizi her an destekleyen, yardım eden, doğruları söyleyip başanya ulaşmanız için içtenlikle çaba gösteren gerçek devrimci ve komünistlerde olmalıdır. Bizler, biz komünistler her an sizlerle birlikte olacağız.

Gebze'nin çeşitli iş kollarından işçilerine, emekçi Gebze halkına ve gençliğine!

Direnen işçiler yalnızca yakınlarınız değil sınıf kardeşlerinizdir. Sermayenin bu saldırısı size de yöneltilmiş bir saldırıdır. Direniş sizin de direnişinizdir. Yerel seçimlerde sermaye partilerinin çağlarına uymadınız. 30 bin kişinin oy kullanmayarak ya da geçersiz oy kullanarak boykotu en büyük parti yaptınız. Biliniz ki sermaye düzeni direnişçilerin şahsında sizden öç almak istiyor. Saldırısı bir öç alma saldırısıdır. Öyleyse gelin bu öç alma hareketuna bir karşı hareketla cevap verelim. Sermaye düzenine daha büyük şamar atalım.

Beklemek, seyirci kalmak yok! Direnişe tam destek!

Biz gerçek devrimci ve komünistlerin size çağsıdır, gelin birlikte her yerde direnişle, direnişçilerle dayanışma komiteleri kuralım! Kurulanların saflarını sıkılaştırıp genişletelim, yayalım. Gelin Gebze'yi sermayenin acımasız saldırılarına karşı genel bir direniş ve genel bir grevin başlatıcısı bir havzaya çevirelim. 15-16 Haziran'da olan neden şimdi olmasın?

Gelin Gebze'nin Kağıthane olmasına izin vermeyelim. Ve hep birlikte haykıralım:

Kahrolsun Sermaye Partileri! Kahrolsun Sermaye Düzeni!

Kahrolsun Sahte İşçi Dostu Bürokrat Sendikacılar!

Yaşasın İşçilerin Birliği! Yaşasın Gebze Direnişimiz!

İşçi Kıyımına Son! İşten Atılanlar Koşulsuz Olarak Derhal İşe Alınsın!

Genel Grev-Genel Direniş İçin İleri!

**Haziran '94,
EKİM Gebze Bölge Örgütü**

Gebze Direniş ve Görevler(*)

Sınıf hareketinin bugünkü süreci komünistlerin bugünkü görevlerine de işaret ediyor.

İçinde bulunduğumuz süreç özetle; sermayenin saldırılarının boyutlanarak sürmesi ve sınıfın bu saldırılara cevap vermekte zorlanmasıyla önderlik arayışının artması, bu arayışlara herkesin bir başka türlü cevap vermesi, işçi sınıfının bu cevaplar içinde kendi sınıfsal nitelik ve özlemlerine en uygun olanı, bizzat kendi eylemi içinde seçmek durumuyla karşı karşıya bulunmasıdır.

Sermayenin, 5 Nisan paketiyle yoğunlaşan saldırısı karşısında önce bocalayan, adeta ne yapacağını şaşırان işçiler, nihayet ilk tepkilerini ekonomik bir boyuttan (tensikatlara karşı direnişler) göstermeye başladılar. Çeşitli belediyelerde ardar-

(*) Bu yazı yayınevimize posta yoluyla ulaşan *EKİM* dergisinin 100. sayısından alınmıştır.

dına yaşanan toplu tensikatlar ilk direnişlerin de bu işlemlerde başlamasını getirdi. Direnişlerin ekonomik boyutu, sadece işe dönme talebinden değil, ekonomist (sendika ve politikalar) önderliklerinden de kaynaklanıyor. O derecede ki; azımsanmayacak bir zamandan beri, işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi bile ekonomik taleplerle politik talepleri birleştirmeye, ekonomik taleplerini politik mecralarda aramaya başlamasına karşın, bugünkü eylemlerin “önünde” yer alan ve aralarında “önünde yer alma” kavgası veren politik yapılar, bu kendiliğinden gelişmenin bile gerisinde kalarak ve sınıfı geriye çekmeye çalışarak, ona, ekonomik taleplerle sınırlı bir mücadeleyi dayatmaya çalışıyorlar. Kendi geriliklerinin bahanesi ise, her zamanki gibi “sınıfın geriliği” demagojisidir.

Sınıfın geriliği, her ne kadar bilinen ve kabul edilmek zorunda olunan bir gerçeklikse de, bu, ne sınıf kuyrukçularının iddia ettiği düzeydedir, ne de bundan çıkarılacak sonuç onların çıkardığı olmalıdır. Sınıfın geriliği, ihtiyacı olan politik önderlikten yoksunluk "geriliği"dir ve asıl sorumlusu, gerilikle suçlanan sınıfın kitlesi değil, sınıfa karşı hala sorumluluk duymayan ve üstlenmek istemeyen geri politik yapılardır. Böyle bir durumda yapılması gereken de, sınıfı o "geri" durumuyla kadere terketmek değil, geriliğin altilmesi için gereken devrimci görevin yerine getirilmesi, sınıfın en kısa zamanda, politik bir yapıda birleşmesi için mücadeleyi yükseltmektir. Çünkü işçi sınıfı ancak kendi politik mücadelesi içinde, politik öncünün yaratılması sürecine aktif olarak katılabilir.

Oysa, bugünkü eylemlerde, adı politik bazı yapılar, hareketin politikleşmesinin önünde resmi “barikat”lar oluşturmayı adeta kendilerine görev edinmiş gibidirler. Politik sloganların, kitlenin gıyabında, tepeden ya da sendikada oluşturulmuş, gayrimeşru komitelerin gücüne sığınarak yasaklanması, sürekli bir öfke yatıştırıcılığına soyunulması, işverenle, polisle,

kaymakam, vali ve burjuva partiler gibi devlet kuruluşlarıyla işbirliği ve uzlaşma arayışları vb. barikatın ilk akla gelen davranışlarıdır.

Komünistler, daha bu sürece girmeden çok önce, ilk belirtilerinde durumu tespit ederek, "sınıf hareketinin engelleri"ne işaret etmişlerdi. Bu engeller bugün hızla ortaya çıkıyor, sadece komünistlerin değil, ama sınıfın kitlesinin de görüp kavrayacağı kadar açıktan çalışıyorlar.

Bu açıklık hem işçi sınıfı hem de işçi sınıfı devrimcilerine bir olanağı sunuyor. Bağımsız sınıf politikasıyla, her renkten burjuva ve küçük-burjuva politikaların ayrışması ve sınıfın komünistlerle buluşmasının zemini...

Komünistler süreci iyi değerlendirmeli, sınıfsal çıkarların gereğini yerine getirebilecek politikaları zamanında yaratıp hayata geçirmeyi başarmalıdır. Bugün için gerekli olan, hızla yayılma eğilimi gösteren sınıf hareketinin birleşik ve militan bir mecraya akıtılmasıdır. Bu, yerel eylemlere gerekli müdahalenin zamanında yapılabilmesiyle, müdahale ise "engel"lerin aşılmasıyla olanaklı görünüyor.

Gebze deneyi, komünistlere, gerçekten nasıl bir engelle karşı karşıya olduklarını göstermek açısından oldukça zengin örneklere sahiptir. Sermaye devletinin kolluk güçlerinin bile müdahaleye cesaret edemediği koşulların bulunduğu bir ortamda, "Kahrolsun Sermaye Diktatörlüğü, Yaşasın Sosyalizm!" gibi sloganların, sınıf hareketinin bu yeni engelleri tarafından yasaklanmaya çalışılması, aynı davranışın yazılı materyallerin dağıtımını sırasında da gösterilmesi, hatta, sınıf hareketinin çıkarlarını ön plana alan hassas politikalar üretilmediği takdirde, onarılması olanaksız yaralar açacak gelişmelere yol açabilecek davranışların (fiili saldırı) gösterilebilmesi, komünistlerin ne denli özenli bir çalışma yürütmesi gerektiğini bir kez daha kanıtladı. Bu kişi, ya da grupların, polisle işbirliğini

hangi boyutlara vardırabileceklerinin hiç bir kıstası kalmadığı çok açıkken, komünistler, gerek kendilerini gerekse öncü işçileri deşifre edecek ilişki ve davranışlardan özenle uzak durmak, eylem sürecinde bu tür kişilerle ikili sürtüşmelere girmekten özenle kaçınmak, yanlışlara karşı bireysel tepki göstermeyi değil, tepki örgütlemeyi öğrenmek zorundadırlar. Gerici önderlikleri altetmek kolay değildir ama zorunludur. Bunun için ise eylemin içinde ve başında olmak gerekir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, işçilerin geriliği her ne kadar verili bir durumsa da, ne komünistler en geri işçilerle yola koyulmak zorundadır, ne de bu gerilik, çıkarlarını farkedemeyecek düzeyde bir hamkafalılıktır. Bu nedenle sorun, kiminle ve nasıl başlayacağını doğru saptamakta yatmaktadır. Bir kez daha komünistler, sınıfa öğretmeyi başardıkları kadar sınıftan öğrenmeyi de başarmalıdırlar...

Haziran '94

Gebze Direniş ve Gerçekler

Gebze Belediyesi işçileri tarihinin ilk direnişini gerçekleştireyor. Refah Partisi 27 Mart Yerel Seçimlerini kazandığında, büyük oranda bir işçi kıyımının yaşanması bekleniyordu. Zira burjuvazi her dönem yerel yönetimlerdeki kukla partileri aracılığıyla, önceki yönetimin işe aldığı ya da diğer partilerin üyesi olan işçileri sokağa dökerek, sınıfın bu tarz bölünüşünün pekişmesi ve sürekliliği koşullarını oluşturur. Bu, tüm işçilerin ve emekçilerin belleklerine kazınmış bir olgudur. RP de bu oyunu oynadı ve 653'ü işçi 80'i memur olmak üzere toplam 733 belediye çalışanına yolu gösterdi. Bu rakam, yerel yönetimlerde işçi kıyımı bakımından ulaşılmış en yüksek rakamdır. Bu kıyımın çanak tutan bir diğer burjuva partisi de eski yönetimdeki SHP oldu. SHP yönetimi, seçimi kaybettiğinin ertesinde, üç gün içinde, bir çok işçiyi belediyeye alarak giderayak oyundaki rolünü oynadı. Bunlar ve yine seçimin hemen öncesinde alınan işçiler SHP'ye oy vermek şartıyla işe

alınmışlardı. Ama bu, SHP'yi hezimetten kurtaramadı. RP ezici bir çoğunlukla kazandı. Ancak burada, boykot oylarının yaklaşık 30 bin civarında olduğunu ve RP'nin bu durumuyla birinci parti konumunda olduğunu hatırlatalım.

SHP'nin hezimetini, geçmişin "devrimcisi" bugünün sosyal-demokrati sözde devrimci unsurları hayal kırıklığına ve moral yıkıma uğrattı. Umudunu devrime ve devrimi yapacak sınıfın bağımsız ihtilalci siyasal örgütünü/partisini yaratmaya değil de, burjuva düzene bağlayan bu unsur ve çevreler, böylece büyük bir dayanaktan yoksun kaldılar. Gebze'de faaliyet gösteren popülist örgüt ve çevreler sırtlarını büyük oranda bu tür unsurlara dayamışlardır ve varlıklarını bunlar üzerinden sürdürüyorlar. Öte yandan, bu tür unsurların kaypak ve yorgun olmaları nedeniyle bunu açıktan yapamıyorlar. Yani bunlar hem kendilerindedir, zira olumlu kazanımlar bunlar üzerinden sahiplenilir. Hem de değildir, zira olumsuzlukları öne sürüldüğünde sahiplenilmekten kaçınılır. Bu unsurların çoğunluğu TDKP'li, TKP-ML'li, MLSPB'li, DY'li, TKP'lidirler. SHP, DSP ve CHP'li olanlar ise azınlıktadır. Seçimlerde SHP ile çalışırlar ya da sosyal-demokrat burjuva sol partilere oy verirler. 27 Mart Yerel Seçimleri bu bakımdan bir ayrıç işlevi görmüştür. Parmaklarındaki utanç damgasını silebildiler, ancak alınlarına yazılan kara leke hiç çıkmayacaktır.

Örneğin MLSPB çevresi, seçimlerde (daha önceki seçimlerde de SHP'ye oy verdikleri gibi) kapı kapı dolaşarak bu parti için oy dilenmişlerdir. Bunu da utanmazca gizlemeye çalışıyorlar. Oysa seçimleri boykot kararı almışlardı. Bu ikiyüzlüce tutum, yukarıda sayılan diğerleri için de aşağı yukarı geçerlidir. Bu tür unsurlar RP korkusuyla paniğe kapılarak, SHP'nin kendilerine sunmuş olduğu olanak ve arpalıkları kaybetmemek için canla başla bu burjuva partisine çalışmışlardır. Yalnızca seçimlerde değil, günlük yaşamda da ener-

jilerini bu tür partiler için harcamaktadırlar. İşçi sınıfını örgütlemek, onun sorunları ekseninde politik bir faaliyet yürütmek ve partileşmek gibi dertleri hiç yoktur. Belediyelerde ve sendikalarda, özellikle DİSK içinde, yuvalanmışlardır. Gebze Belediyesi bu tür unsurlarla doludur. Ellerinde telsizlerle, fazla mesailerle günlerini geçirmekle, işçilere ne kadar önemli oldukları üzerine hamasi nutuklar çekmekle meşguldürler. MLSPB, TKP ve DY çevresi bu bakımdan nerede ise tamamen SHP'leşmişlerdir. Ya da ailelerinden birilerini burjuva partilerine üye yaparak, onun üzerinden bir ayakları düzende yaşamlarını garantileme çabasıındadırlar. Kişisel çıkarları, devrimin çıkarları yerine geçmiştir. Bütün bunlar sözümona devrimcilik adına yapılmaktadır. Ne kadar devrimci olduklarını göstermek için bir bedel ödediklerini, yıllardır cezaevinde yattıklarını ileri sürebiliyorlar. Şurası bir gerçek ki, bunlar işçilerin, emekçilerin duygularıyla ve onların geri yanlarıyla oynamakta ustalaşmış kişiliklerdir.

10 Haziran cuma öğleden sonra atılanların listesi asıldığında ortalık aniden karıştı. RP'li yeni başkan önceden önlemini almış ve içeriye çevik kuvvet ve sivil polisleri yığmıştı. Durumu öğrenen işçiler belediyenin iç avlusunda birikmeye başladılar. Bir süre sonra bir meclis üyesi dışarı çıkmak üzere üst kattan inince, aniden bu şahsa karşı bir saldırı başladı. Bunun üzerine polisler işçilere tüm güçleriyle saldırarak onları belediyenin dışına attılar. Direniş fiilen başlamış oldu. Ancak belediyenin işgali polisin "marifeti"yle önlendi. Ardından DİSK Genel-İş Şubesinde bir toplantı yapıldı. Bir nevi sendikanın ataması suretiyle bir direniş komitesi oluşturuldu. Buna tüm örgüt ve çevreler sessiz kalabilmişlerdir. Biz Ekimci işçiler komitede yer almadık. Toplantının en ilginç yanı baş temsilcinin önerisiydi: "*Direnişi cumartesi günü başlatalım, gece gidelim sabah gelelim*". Bu öneri kabul edilmedi ve dire-

nişin hemen başlatılması kararı alındı. Zaten başlamış olan fiili direniş, böylelikle onaylanmış oldu.

Oluşturulan direniş komitesinin en önemli özelliklerinden biri de, kendisini oluşturan unsurların niteliği. Yukarıda sözü edilen SHP solcularının ve SHP üyelerinin eylemin önderliğine koşmaları ilginçtir. Şef ve yönetici konumundaki bu unsurlar, şimdi bu mevkilerinden olmalarının hırsını RP'den çıkarmak, RP'yi teşhir etmek sevdasıyla komiteye atanmak üzere koşmuşlardır. Bunu yaparken devrimcilik maskesini takmayı da unutmadılar. Unuttukları devrimciliklerini aniden hatırladılar. Bu konuda sendika baştemsalcisinin ve temsil ettiği çevrenin oynadığı rol büyüktür. Bu çevre, böylelikle hem sendika hem de komite yoluyla eylemi kendi denetimine almayı başarmış oldu. Daha önceleri işçi döven, hatta halktan insanlara saldıran, işçi sınıfına, onun geriliğine küfürler yağdıran şeflerin ve diğer SHP'lilerin eylemi sahiplenmeleri için sendika temsilcilerine, sendika temsilcilerinin de aynı şekilde bu unsurlara ihtiyaçları vardı. Kimi devrimci unsurlara da bu oluşumda figüran rolü verildi. Görüntünün kurtarılması ve komitenin meşruluğu için onlar gerekliydi. Yurtseverler, *Emeğin Bayrağı*, *Özgürlük Dünyası*, *Mücadele*, *Devrimci Emek*, *Partizan*, *Yeni Dünya İçin* okurlarından birer kişi ile Barikatçılar bu oluşumda yerlerini aldılar. Biz daha başlangıçta pasif davrandık. Komitenin oluşum tarzına müdahale edemedik. İşçilerin içerisinde ve onların önünde oluşan ve sendikadan bağımsız bir komite fikrini tartışma konusu yapmadık. Bu bizim önemli bir zaafımızdı. Oysa direnişin zaafa uğratılması riskini ortadan kaldırmak açısından böyle bir müdahale çok önemliydi. Şu da bir gerçek ki, sendikacılar ile diğer reformist ve oportünist çevreler, bizlerin bu oyunları bozmamıza izin veremezlerdi. Nitekim bizleri safdışı bırakarak önemli bir adım atmış oldular. Zira bizim "radikal" çıkışlarımız ve faali-

yetimiz onları her zaman rahatsız etmiştir.

Cuma gecesi, yani ilk gece, direniş belediye önünün topluca işgaliyle sürdürüldü. Direnişin birinci gününde ise komite ilk olarak temizlik ve ulaşım hizmetlerinin durdurulması yönünde adımlar attı ve başarı sağladı. Bu işçilerin moralini yükseltti.

Gebze Belediyesi işçileri, çoğunluğu SHP'li ya da SHP aracılığıyla işe alınmış, bilinç düzeyleri nispeten geri unsurlardan oluşmaktadır. Bugüne kadar çevrelerinde olup biten olaylara karşı büyük ölçüde duyarsız kalmış, çoğu deneyimsiz, işçilik hayatına yeni başlayan işçilerdir. Bundan yaklaşık birbuçuk yıl önce SHP yönetimince atılan 6 ileri işçinin yapmış olduğu kısa direniş sayılmazsa, bu onların ilk deneyimi olacaktır. İlk defa çıkışla karşılaşmalarına rağmen direnişe geçmeleri şaşırtıcı gelebilir. Fakat bunun bir çok nedeni sayılabilir; İlki, düzenin içinde bulunduğu krizin ortaya çıkardığı tablodur. Bu tabloda işçi sınıfına, işsizlik, açlık, zamlar, ücretlerin düşürülmesi, emekli olmadan ölmeler, göçük altında kalmalar, baskı, zulüm ve nihayet çürüme ve ahlaksızlık vardır. Buna burjuvazinin tüm sorunlardaki çözümsüzlüğü ve yönetememe krizi, dolayısıyla tüm burjuva kurumlarına güvensizlik eklenmektedir. İşçiler açısından, işten atılma, ölüme terkedilmeyle aynı anlamı taşımaktadır. İkinci olarak özelleştirmeyle birlikte kamu ve özel sektördeki işçi kıyımı daha şimdiden işsizlik oranını yükseltmektedir. Atılan işçiler doğrudan açlığın ve sefaletin kucağına itilmektedir. Zira iş bulamayacaklardır. Bir diğeri, atılan işçilerin çoğunluğunun yalnızca aldıkları ücretle geçiniyor olmalarıdır. Bütün bunlar birleştiğinde, atılan her işçinin direnmekten başka bir çaresinin olmadığı son derece açıktır. Burjuvazinin krizi atlatmasının tek yolunun faturayı işçi sınıfına çıkarmak olması nedeniyle, işçi sınıfı bu yıkımları yaşamak durumundadır.

İşçi sınıfının tek bir çıkar yolu vardır: Burjuvaziye karşı

direnmek ve kendi iktidarı için savaşmak. İşçi sınıfı bunu yaparsa kurtulabilecektir. Gebze işçisi kendisinden bekleneni yapmış, direniş bayrağını eline almıştır. Onu ne kadar taşıyacağını ise onun bilinç ve örgütlülük düzeyi belirleyecektir. Bu doğrultuda onlara ancak komünistler yardımcı olabilir. Komünistlerin önderliğinde ve komünistlerle bütünleşmiş bir işçi sınıfı bu yolu başarıyla yürüeyebilir.

Direniş açısından en büyük risk, işçilerin RP-SHP çekişmesine alet edilmesinde yatmaktadır. Bir defa her ikisinin de burjuvazinin partisi olduğu unutulmamalıdır. SHP, hem iktidar partisi olma avantajını hem de komitedeki varlığını kullanarak, işçilerin mücadelesi üzerinden parsa toplamayı umuyor. RP gözden düşürülecek, SHP yeniden umut olacak, ancak işçiler kaybedeceklerdir. Esas hedef, sermaye sınıfı ve onun iktidarı gözden kaçırılmak isteniyor. Burjuvazi, partileri aracılığıyla böldüğü işçileri, kısır çekişmelerle oyalayıp ezmeyi ve çözümünü tüketmeyi amaçlıyor.

Burjuvazi içine düştüğü ekonomik krizden, hem özel hem de kamu sektöründe yapacağı küçülme manevralarıyla kurtulmayı düşünüyor. Kredi olanaklarını ve kaynaklarını yaratmak için yeni zamlar ve vergilerin yanısıra, kamu maliyetini düşürmeyi planlıyor. 5 Nisan paketiyle birlikte bu planını yürürlüğe koydu. Burjuvazi işçi sınıfına ve tüm emekçilere topyekün bir saldırı başlatmış bulunmaktadır. Tüm burjuva partileri misyonlarını buna göre oynayacaktır. RP burjuvazinin politikalarını kendi misyonuna uygun olarak yerine getirecektir. Nitekim getiriyor da...

İşçiler yerel düzeydeki direnişlerini bir genel direnişe dönüştürme çabası içine girmedikçe, kendilerine oynanan oyunu bozamazlar. Kısmi ve geçici başarılar ilerletilip geliştirilemediği koşullarda sınıfın birlikte mücadelesinin önü kesilmektedir. Bu ise işçi sınıfı burjuvazinin karşısında yutulur

lokma konumuna düşürmektedir. Kendisini sefalete mahkum eden bu ücretli kölelik düzenini / kapitalizmi hedef almadıkça, işçi sınıfı mücadelesinde başarıya ulaşamaz. Bu sömürü düzeninin koruyucusu burjuva devleti, tüm parti ve kurumlarıyla karşısına almayan bir işçi direnişi, dar ve kısır hedeflere yönelerek çekişmeler içerisinde sönüp gidecektir.

Direniş boyunca ziyarete gelen başta SHP olmak üzere tüm burjuva partiler, bu sömürü düzenini, eşitsizliği ve haksızlığı gizlemek için işçilerin öfkesini RP'ye yönlendiriyorlar. İşçi sınıfının düşmanları olan tüm bu partiler, kendileri gibi bir işçi düşmanı olan RP'ye veryansın ediyorlar ve işçileri aldatmaya, onları bir kez daha hedeflerinden saptırmaya çalışıyorlar. İşçilerin geri bilinçlerini istismar ediyorlar. Tüm burjuva partilerinin gözden düştüğü, gerçek yüzlerinin ortaya çıktığı bir ortamda sınıf nezdinde güven tazelemeye ve işçileri yeniden düzene bağlamaya çalışıyorlar. Ama artık deniz bitti. Tarihinin en ağır krizini yaşayan burjuvazi, bu sefer bu krizi öyle kolay atlatamayacaktır. İşçilere ve emekçilere verebilecekleri hiç birşey kalmamıştır. Yalnızca sefalet içinde yıkım, yalnızca barbarlık!

SHP çizgisindeki DİSK / Genel-İş, işyeri temsilciliği aracılığıyla spekülasyon haberler yayarak, işçileri esas hedeflerinden uzaklaştırmaya ve onları pasifize etmeye çalışıyor. Örneğin baştemsilci; kaymakamın işçilere olumlu yaklaştığını, valinin ise daha sert olduğunu, alay komutanının takviye olarak askerleri vermek istemediğini söyleyebiliyor. Böylece işçilere; siz devlete güvenin, esas düşmanınız sermayenin devleti değil, sizi işten atan RP'dir, demek istiyor. Bir işçi temsilcisi bunu ancak bu kadar söyleyebilir. Vali, kaymakam ve albayın devletin resmi temsilcileri olduğunu herkes biliyor. Bunların içişleri ve savunma bakanlığına bağlı oldukları da biliniyor. Hükümette SHP var çok şükür! Öyleyse "SHP sizi koruyacak!" demeye de

geliyor bu sözler. Üstelik SHP'nin girişimiyle bir müfettiş de yollanacak. İşçilere yalnızca oturup beklemek kalıyor. Zinhar kavga aklına gelmeye! Mücadele ruhu kalmamış, bilinci bulanmış bir sınıf her şeye razı edilebilir. Bu arada gerek baştemsilcinin gerekse DİSK merkez ve şube yöneticilerinin dile getirdikleri bir ince ayrıntı daha var ki, son derece utanç verici: "Polis de bizim gibi bir emekçi kardeşimizdir, o da görevini yapıyor. Burada bizleri korumak için bulunuyor. Bizim polisle bir işimiz yok." Kürdistan'da hergün onlarca kişinin katledildiği, sokak infazlarının, işkencede ölümlerin, gözaltında kayıpların yaşandığı, işçilerin, emekçilerin ve öğrencilerin en sıradan taleplerinin copla, kurşunla karşılandığı bir ülkede, polisin kardeş olduğunu söylemek insanlıktan çıkmakla eş anlamlıdır. Bu işçi sınıfı davasına, devrim davasına ihanet demektir. İşçi sınıfını satmak burada hafif kalmaktadır.

Kapitalist bir toplumda işçi sınıfıyla burjuvazinin, yani emekle sermayenin karşı karşıya gelmediği bir an yok gibidir. Uzlaşmaz sınıf çıkarları gereği her an çatışma içindedirler. Bu sınıf mücadelesi kendini ekonomik, siyasal ve ideolojik vb. alanlarda ortaya koyduğu gibi, bu temelde çeşitli görünümlere de bürünür. Patron-işçi, devlet-işçi çatışması, emek-sermaye çelişkisinin bir yansıması, bir görünümüdür. Sarı sendika burada sermayenin bir kolu, sınıfı arkadan vuran bir hançeridir. İşçi sınıfı, kendi ihtilalci partisi önderliğinde savaşıma atılmadıkça, bu oyunları bozmakta son derece zorlanacaktır. Çoğu zaman tuzağa düşecektir.

Komite, işçilerin geri bilincini ve kitleliliği bahane ederek devrimcilerin ajitasyon ve propaganda özgürlüğünü yasaklıyor. *Kızıl Bayrak Gazetesi* çalışanlarının pazar günü geceye yetiştirdikleri bildirilerini dağıtmaya başladıklarında işçilerin kapışarak aldıklarını gördük. Görünürde her şey normaldi. Bildiriyi alan işçiler okumaya koyuldular. Ta ki temsilciler dağıtanların

kollarına yapışana dek. İşte ne olduysa ondan sonra oldu. “Burada bildiri dağıtmak yasak, dağıtamazsınız” sesleri ortalığı çınlatınca herkes sesin geldiği yöne yöneldi. Geri işçilerin kendilerini destekleyeceklerinden emin olarak, hatta dağıtana saldırabileceğini de düşünerek bu ortamı yaratan temsilci yaptığından çok hoşnuttu. “Dağıtamazsın. Komitenin kararıdır. O kadar!” O kadarla kalsa yine iyi. Ardından gergin ortamı değerlendirmek için pusuya yatmış SHP’lilere sıra geldi. Elinde bildiri, tartışanlara ve temsilcilere dönerek: “*Burada PKK propagandası yapılıyor. Biz ekmek davası için buradayız. Böyle şeyler yapılacaksa çeker giderim!*” türünden tehditvari sözler sarfetti. Şimdi her iki taraf da memnundur. İşçiler komünistlerle karşı karşıya getirilmiştir. Şimdi işçi daha çok sendikaya, daha çok SHP’ye bağlanacaktır. Biz devrimcilerin ve komünistlerin ajitasyon ve propaganda özgürlüğünü yasaklamanın işçi düşmanlığı yapmak anlamına geleceğini söyledik. İşçi sınıfının eylem içerisinde öğrendiği, propagandaya açık hale geldiği bir gerçektir. Olağan dönemlerde de faaliyetini yürüten sosyalist basın, grev, direniş vb. günlerde üzerine düşeni yapacak, işçilerin ihtiyaç duyduğu bilgiyi, bilinci ona taşıyacaktır. Bu her devrimcinin, her komünistin devrimci bir sorumluluğudur. İşçileri devrimci propagandaya kapatmak demek, onları karşı-devrimci propagandaya açık tutmak demektir. Siz devrimcilerin bildirimlerini yasaklayacaksınız, ama burjuva parti temsilcilerinin propagandasına hiçbir sınır getirmeyeceksiniz. Onların sınıfın geri duygularını sömürerek etkilemesine ve düzene yeniden umut bağlar hale getirmesine göz yumacaksınız. Kararın gericiliği ve düzene hizmet eden yönü işte bu noktada kendisini göstermektedir. Bu kararın alınmasında yardımcı olan devrimciler, bu konumlarından dolayı utanmalıdırlar. Eğer kararın çıkmasını engelleyemedilerse, böyle bir komiteden derhal çekilmeliydiler. Hepsi suç ortağı

konumundadırlar. Kitle kuyrukçuluğu, sınıfı bilinçlendirme asli faaliyetine engel olmuştur. Daha sonra bazı komite üyeleriyle konuştuğumuzda, kimi böyle bir karardan haberi olmadığını, kimi de uygun bir saatte dağıtılabileceğini söyledi.

Beklenen pazartesi sabahı geldiğinde, işten atılmayanların da çalışmaya gelmediği gözlemlendi. Direniş gücünü ortaya koymuş ve hizmetler tamamen durmuştu. Belediye binasının giriş kapısının önü bayanlarca doldurulmuş, saflar sıklaştırılmıştı. Bu arada santral memuru içeri alınmak istendiğinde, işçiler kapıya yönelerek girişi engellemeye çalıştılar. Bunun üzerine polis saldırıya geçti. Bayan ve erkek işçiler dayak yediler, ama ayakta kaldılar. İşçilerin verdiği karşılıktan polis de nasibini aldı. Komite ve sendika temsilcileri ise ortalığı yatıştırılmaya çalışıyorlardı. Oysa işçiler biraz daha yüklenselerdi, içeri girebilecekler ve belediye binasını işgal edebileceklerdi. Barışçı tutum galebe çaldı! Daha sonra *Kızıl Bayrak* çalışanları kalan bildirimlerini dağıtmak istediler. Dağıtmaya başlar başlamaz ellerinde bildiri kalmamıştı ki, baştemsilci (*Barikat* okuru) hızır gibi yetişerek dağıtıcıların yanındaki komüniste bir kafa attı. Zira bu kişi bildiri dağıtımını destekleyen ve yasaklanmasına karşı çıkan tek komünist ve devrimciydi. Kalabalığın içinde ve polislerin tam karşısında yapılan bu harekete karşı bir şey yapılamazdı. Tam anlamıyla bir provokasyon ortamı yaratılıyordu. Bu sefer yalnızca işçilerle değil, polisle karşı karşıya gelmesi sağlanıyordu. Gerginlik iyice arttı. Komite üyeleri bu davranışı kınamakla beraber, karara uyulmamasının da yanlış olduğunu belirttiler. Karşımızda basın savcısının sansürcü kafası vardı. Böylesi kafalar bir devrimciyi bu şekilde engelleme yoluna gitmenin bir bedelinin olduğunu da biliyor olsalar gerek. Bu olayı açıktan kınayan çıkmadı. Ancak komiteden bir *Emeğin Bayrağı* okuru bildiri dağıtımının engellenmesi kararının yanlışlığını ve yapılan hareketin büyük bir

hata olduğunu ifade etti. Ancak komiteden ayrılmadı. Eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada özgürlük ilkesi bu arada güme gitmişti. İşçi sınıfını burjuvazinin etki alanına iten bu gerici karar düzene hizmet eden bir karardır ve devrimciler bu kararı çiğnemekte kararlıdılar.

Bu kararda özel bir rolü bulunan *Barikat* unsurlarının tutarsız ve ikiyüzlü politik tutumları bilinmekte, kitle kuyrukçusu anlayışları çürümeye yüz tutmuş bulunmaktadır. Bu unsurlar devrimcilik adına her şeyi kirletmekte, DY ve TKP çevresini bu konuda fersah fersah geride bırakmaktadırlar. 27 Mart Yerel Seçimlerindeki tutumları herkesin dilindedir. Boykot kararı alma, SHP'ye çalış ve oy ver! Bunların devrimci politikadan anladıkları işte budur. İdeolojik tıkanıklık içinde el yordamıyla görebildikleri komünistlerin ve devrimcilerin susturulmaları gereğidir. Bu tam da burjuvazinin istemine denk düşmektedir. Komünistleri, devrimcileri susturmak isteyen, düzeni konuşTURuyor demektir. Bu tutum affedilemez.

Buradaki yurtseverlerin tavrına da kısaca değinmek gerekiyor: Devrimcilere yapılan hareketi kınıyorlar, ancak karara da saygılılar! Öte yandan arabuluculuk yapmak istiyorlar. Barış! Komiteye destekçi pozisyonlarını sürdürüyorlar ve her kararı, bu arada şovenist yaklaşımları da onaylıyorlar. Çadır kuruluyor ama polis karşı çıkıyor. Bunun üzerine çadırın yanına Türk bayrağı asılarak ve Atatürk resmini koyularak polisler yatıştırılıyorlar. Bu duruma yurtseverler sessiz kalıyor. Baş temsilciye sorulduğunda "polisin müdahalesini engellemek için oraya koyduk", cevabını veriyor. Barikatçı, polise uyuyor, uyması gerektiğini biliyor, ancak yurtsever neye uyuyor? Kürtçe müzik ve türküye konan yasaklamayla, Kürt sorununa ilişkin mesajların okunmaması kararıyla komite şovenizme yenik düşüyor. İşin ilginç yanı bu kararı komite içinde en çok yurtseverlerin desteklemesidir. Yurtseverler, provokasyon olur

mantığıyla böyle bir destek sunduklarını söylüyorlar. Hiçbir gerekçe bu gerici, şovenist tutumu haklı çıkaramaz. Bu komite, derhal tasfiye edilmeli, komünistlerin, devrimcilerin ve işçi önderlerinin yer aldığı yeni bir komite kurulmalıdır. Direnişin kazanılması, buna bağlıdır.

İşçiler bilinç ve örgütlülük düzeyi bakımından geri olmalarına karşın mücadele etmekte oldukça coşkulu ve kararlı gözüküyorlar. Bu bakımdan işçilerin konumu, komiteden ve sendikadan daha ileridir. İşçiler kavga istiyor. “*Hem atılacağız, hem suçlu muamelesi göreceğiz, yok öyle yağma*” diyor; “*polisin burada ne işi var*” diyor; “*içeriye işgal edelim*” diyor. Ama komite; “*hayır, bekleyin, sakın olun, sorunlarımızı barış içinde çözelim, burjuvazi bize silahu doğrulttuğunda ellerimizi kaldıralım ki kolay tarasın bizi, zorluk çıkarmayalım, belki ölmeyiz açlıktan*”, diyor. Komite işçileri dizginleme, mücadele azmini yoketme uğraşısı veriyor adeta. Her bakımdan kapana sokuyor işçileri. “*Her sloganı atmayacaksın, devrimcilere kulak veremeyeceksin, onların sana uzattığı eli geri çevireceksin, polis kardeşindir senin, bırak boğazlasın ne çıkar, ama devrimciye aman verme, o provokatördür, bölücüdür*”. Komitenin belirlediği ve atılan sloganlar şunlar: “*İş Ekmek, Özgürlük- Yaşasın Mücadelemiz!*”, “*Kahrolsun Sermaye İktidarı!*”, “*Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!*”, “*İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!*”, “*Yaşasın İşçilerin Birliği!*”, “*İşçi-Memur Elele Genel Greve!*”, “*Genel Grev-Genel Direniş!*”, “*İşçiler Burada, Başkan Nerede?*”, “*İşçiler Kardeş, Başkan Kalleş!*”, “*Yaşasın Halkların Kardeşliği!*”. Bunların dışında “*Kahrolsun Faşist Diktatörlük!*”, “*Zam, Zulüm, İşkence- İşte Faşizm!*” sloganları da atılıyor. Ancak komite izin vermiyor, yasaklıyor. Yasakçı komite demek gerekiyor adına... Ayrıca tespit edilen sloganlardan “*Kahrolsun Sermaye İktidarı!*” ve “*Yaşasın Halkların Kardeşliği!*”, “*Kahrolsun Ücretli*

Kölelik Düzeni!" sloganları bilerek atılmıyor. İşçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyini aşması için yol göstereceğine, o bu geriliğe mahkum ediliyor adeta. İşçilere "*sen olduğun gibi kal ki, biz de hep senin tepende olalım*" demek isteniyor. Komünistler bu oyunu bozmalıdır. İşçi sınıfına bağımsız proleter sınıf bilinci kazandırma, ülkenin toplumsal-siyasal sorunlarını kavratarak bilinçlendirme, böylece onu politikleştirerek devrim mücadelesine ve iktidar kavgasına hazırlama görevlerini ancak komünistler yerine getirebilirler.

Direnış sürüyor. Direniş kararlı. Gerçek emekçilerin çabası ve yoğun enerjisi temelinde sürdürülüyor. Ancak çarşamba günü, belediye başkanının ilçe mülki erkanıyla ve bir bilirkişi heyetiyle birlikte belediye binasından içeri girebilmesi işçilerin kararlılıklarına inmiş bir darbedir ve sonuçlarını moral bozukluğu olarak hissettirmiştir. Bunun tek sorumlusu sendika ve ona bağlı oluşturulmuş direniş komitesidir. Başkanın içeriye girmesinden bu yana kararlı işçilerin sendikaya ve komiteye olan güvenleri giderek azalmaktadır. Ardından işçilerin giderek bizim düşüncelerimizi paylaştığını görüyoruz. Bunu da şaşırtıcı bulmuyoruz.

Bir direnişte, direnişin sürdürülmesi açısından bir komitenin gerekliliği fikri tüm işçiler tarafından kabul görmüştür. Bu direniş komitesinin işçiler tarafından kabullenilmesi ve sahiplenilmesi Gebze işçileri açısından ileri bir adımdır. Öte yandan aynı işçiler sendikaya da bağlıdırlar. Bu da doğaldır. Sendikadan başka bir örgütlülüğü bulunmayan işçilerin, sendikaya bağlılığı, zayıf düştüğü anda denize düşenin sarıldığı bir nesneye olan bağlılık niteliğindedir. Sendikal bilincin dahi zayıflığı sözkonusudur. Öte yandan başka tutunacak dalları yoktur. Bu bakımdan sendika atılan işçiler için kurtarıcı gibi görülmektedir.

Bu nedenle direniş komitesi fikrinin işçilerce benimsenmesi

son derece önemlidir. Biz buna zarar vermemek, hatta bu bağı daha da güçlendirmek için son derece titiz davranıyoruz. Bunun için bize yöneltilen tüm provokatif yaklaşımlara sabırla karşılık veriyoruz. Biz direniş komitesinin gerekli olduğunu, ancak taban inisiyatifine dayanması gerektiğini, sendikadan bağımsız, işçilerle içiçe, onlarla sıkı bağlar içinde, sendikayı da kendi denetimine alan bir otorite ve inisiyatife sahip bir yapıya oturtulması gerektiğini anlatıyoruz. Mevcut komitenin bu zaaf ve eksikliklerini ortaya koyarak ileri işçilerin duruma el koymasını örgütlemeye çalışıyoruz. Öte yandan sendikanın kontrolüne girmiş komitenin eylem çizgisinin yanlışlığını ortaya koyuyoruz. Onlar işçilerin tepkisini ve öfkesini gerçek hedefe, devlete ve sermaye düzenine yönelteceklerine, düzenin bir parçası olan RP'ye yöneltmeye çalışıyorlar. Üstelik devleti, onların resmi temsilcileri ve kolluk güçleri şahsında, yansız, tarafsız, hatta şirin göstermeye çaba harcıyorlar. Buna kendilerine devrimci diyenler de çanak tutuyorlar, bir kısım sözde devrimciler bunun öncülüğünü yapıyorlar. Küçük-burjuva devrimcilerinin popülist önyargıları eylem içinde daha da açığa çıkıyor. İşçi sınıfının mücadelesine ve devrim davasına zarar veren tutumlar içine girmeleri popülist bakışaçılarından kaynaklanıyor. Özellikle *Barikat* okurları, gerek sendikada gerekse komitede işçilerin düzenle olan çatışmalarını yumuşatmaya ve onların düzene ve devlete olan güvenlerini pekiştirmeye yönelik çabalarda öncülük rolü oynuyorlar. Üstelik iyi oynuyorlar. Bu oyuna karşı çıkan Komünistleri provoke etmeye kadar götürüyorlar bu işi. Komünistleri bölücülükle suçlayarak bir kısım DY artıklarıyla birlikte, bizleri eylem alanından uzaklaştırma girişimlerinde dahi bulunabiliyorlar. Ancak buna güçleri yetmiyor. Zira işçiler tanıyorlar ve kimin kendisinin gerçek dostları olduğunu bu eylem sürecinde yaşayarak görüyorlar. *Kızıl Bayrak* temsilcilerine ve onların okurlarına karşı

giriştikleri provokatif tavırlar bizler tarafından boşa çıkarılmaktadır.

Bu tür unsurlar kendi acizliklerini ve rmşlklerini komünistlere saldırarak örtbas etme çabası içinde bulunan bir avuç çıkar evresidirler. Devrimcilikle uzaktan yakından bir ilgileri yoktur. Düzen partileriyle ve düzenle uyum içerisinde, kendi kişisel çıkarları için geçmiş kimliklerini kullanıyorlar. Bitmişliklerini eski kimlikleriyle örtbas etmeye çalışıyorlar.

Gebze Direnişinden Kesitler

Önce Güzeltepe Belediyesi'nde işçi kıyımı gerçekleşti. Gebze'nin kıyısında küçük bir belde olan Güzeltepe bilinçli olarak seçilmişti. Buraya verilecek destek ve direnişin kararlılıkla sürdürülmesi dengeleri saptamada düzen açısından bir turnusol kağıdı işlevi görecekti. Güzeltepe direnişi kırıldı. DİSK'e bağlı Genel-İş'in örgütlü olduğu bu beldede sendika, belediye başkanı ile anlaştı. Sendika Güzeltepe'de 40 kadar üyesini "korumuş" oldu. Diğer işçiler ise kıdem tazminatlarına razı edildi. Bu şekilde işler tatlıya bağlandı.

Başlangıçta Genel-İş, Gebze ve civarında herhangi bir belediyede işçi kıyımı gerçekleşirse, Gebze'deki diğer belediye işçilerini de eyleme çağıracağını açıklamıştı. Ama böyle olmadı. Aynı dönemde Gebze Belediye Başkanı Pembegülü bir açıklama yaparak Gebze'de işçi çıkarılmayacağını açıklamıştı. Oysa Güzeltepe'yi sırasıyla Darıca ve Gebze'nin izleyeceği belliydi. Gebze işçileri Güzeltepe direnişine aktif destek vermekten kaçındılar. Sendika ise tüm işçileri eyleme çağırma

kararını "unuttu".

Ardından beklenen gerçekleşti. Önce Darıca, sonra da Gebze Belediyesi'nden yüzlerce işçi ve emekçi işten atıldı.

Son bir kaç yıldır Gebzeli belediye işçilerinin gündemini Genel-İş'te örgütlenip örgütlenmeme oluşturmuştu. Bir takım öncüler, belirli bazı politik yapılanmaların etkisiyle işçileri Genel-İş'te örgütlenmeye çağırmışlardı. "DİSK mi, TÜRK-İŞ mi?" tuzak tartışması hem işçileri böldü, hem de onların saldırılara karşı hazırlıklarını sekteye uğrattı. Özellikle son dönemde yaşananlar, DİSK Genel-İş'in direnişleri satmakta TÜRK-İŞ Belediye-İş'ten hiç de geri kalmadığını gösterdi. Bu durum, kimi işçilerde olumsuz bir etki yarattı. Şimdi onlar DİSK nezdinde devrimcileri sorguluyorlar.

Gebze Direniş sendikasının ve direniş komitesinin öncülüğünde sürdürülüyor. Başlangıçta işçiler direnişe kararlı ve militan bir ruhla katıldılar. Bu kez diğerlerinden farklı olarak kamu çalışanları da iş bıraktı. Zira atılanlar arasında kamu çalışanları da vardı. Direniş komitesinin çabasıyla direniş Gebze'de bazı emekçi mahallelerine de yansıdı. Halk, direniş coşkuyla destekledi.

Ne yazık ki bir süre sonra sendika ve onun denetimindeki direniş komitesinin seferberliğiyle işçilerin öfkesi yatıştırıldı. İşçiler yavaş yavaş direniş yerini terketmeye başladılar. Mahallelerine çekildiler. Pembegülü de arsızca "direniş alanındakiilerin arasında 90 tane belediye işçisi bulamazsınız." diyebildi.

RP ve SHP'nin direniş kırma çabaları

Düzenin RP kanadı ilçede, gericileri de kullanarak bir provokasyon yaratmanın koşullarını arıyor. Geçtiğimiz günlerde kaymakamlığı işgal eden 200 kişilik şeriatçı bir grup direnişin bir an önce bitirilmesini talep etti. İlçede alttan alta şeriatçıların işçilere saldıracağı söylentileri yayılmakta... İşçiler bu türden dedikodulara prim vermiyorlar. Bir başka söylenti ise, "solcular ve Kürtler gidince yerlerine oylarını RP'ye verenlerin

alınacağı" şeklinde. Kısacası RP, işçiyi işçiyeye kırdırmanın yollarını arayarak direnişi bitirmeyi düşünüyor.

Düzenin SHP kanadı ise, öfkeyi sürekli RP'li belediye başkanına yöneltiyor. Eski SHP'li belediye başkanının taraftarları bu kıyımın tek sorumlusunun RP olduğunu propaganda ederek saldırıların gerçek niteliğini ve bu saldırılarda düzen partisi SHP'nin rolünü gözlerden saklamaya çalışıyor.

Komite, zaafalarını görüyor mu?

Direnişe katılan işçilerin üzerlerine düşeni fazlasıyla yaptıklarını söyleyebiliriz. Mahallelerden gelen halk ise desteğe hazır olduğunu mücadelesiyle kanıtladı. Güzeltepelili işçilerin destek ziyaretinde polisin halka saldırısını yalnızca seyreden, "provokasyonlara gelmeyelim" edebiyatıyla direnişçilerin polise karşı koyuş isteğini yatıştıran komite, işçilerden gün geçtikçe uzaklaşıyor.

Belli bir sessizliğin yaşandığı şu günlerde Gebze direnişi, ileriye doğru bir sıçrayışı ifade etmektedir. Bir çok işçinin hoşnutsuz olduğu direniş komitesinin eylemi dizginleyici tutumları konusunda, "devrimci"lerin suskun kalması, "eyleme zarar verir" gerekçesiyle bu teslimiyetçi tutumu yok farzetmeleri anlaşılır değildir.

Direnişi engellemekle yükümlü polise "emekçi kardeşlerimiz" diye hitap eden, siyasi tutsakların cezaevinden yolladıkları mesajı içerisinde "Kürt" sözcüğü geçiyor diye okumakta duraksayan, polisi işçilerden koruyan bu komite, eylemi dizginleyici tutumları nedeniyle, işçilerden giderek daha fazla soyutlanmaktadır.

Komitenin disiplin adına yayınladığı kararlar da son derece ilginç; Bu kararlara göre: Örneğin, direniş komitesi kendi meşruluğunun işçiler arasında tartışılmasını yasaklamış. Dergilerin destek mesajları kısa okunacakmış, özel sayı, bildiri vb. dağıtılmayacakmış, vs. vs. kısacası destek için yollanan çeşitli kuruluşların mesajları komitenin sansüründen geçecek, bunun da tartışması yapılmayacak. Dahası herhangi bir dergi işçilere

kendi yayınlarını iletemeyecek. İşçiler ise direniş komitesinin direktiflerini tartışmayacaklar. Konuşmacı belirleme ve slogan attırma gibi inisiyatifler komitenin yetkisinde olacak vb...

Her direniş sınıfın bir parça özgürlüğü tattığı, kardeşliği yaşadığı bir mevzidir de... "Devrimci" olduğu iddiasındaki bir grup insandan oluşan direniş komitesi bu türden kararların yalnızca işçilerin hoşnutsuzluklarını artırmaya, güvenlerini yitirmeye yaradığını bilmiyor mu?

Gebze direnişinin devrimcilere öğrettikleri

Gebze'de görüntü gerçeği yansıtmıyor. Görüntünün tüm ihtişamı direnişin alevinin sönmeye başladığı gerçeğini değiştirmiyor. Gebze işçileri kaybedecek hiçbir şeylerinin olmadığını bilinciyle direndiler. Kuşkusuz, desteğe de ihtiyaçları vardı. Ama onların gereksinim duydukları şey amigoluk değildi. Onlar, yol gösteren olduğunda nasıl dövüşüleceğini iyi bilirler. İşte tam da bu nedenle militan, kararlı bir önderlikten yoksunluk Gebze'de kendini yakıcı bir biçimde hissettirmektedir.

Bir süredir bazı devrimci yayın organlarında allanıp pullanan Genel-İş, sermayenin yeni sözcüsüdür. Makyaj tazelemiş sarı bir sendikadır. Genel-İş'in tüm çabası "hiç olmazsa işçilerin bir kısmının geri dönmesi" doğrultusundadır. Öncü işçiler sendikanın düzen yanlısı taktikleri karşısında uyanık olmadırlar.

Unutulmamalıdır ki mevzi henüz kaybedilmemiştir. Toparlanmak ve direnişe militan bir ruhla devam etmek için geç kalınmış değildir. Gebze genel bir direnişin odağı olmaya adaydır. Her şey bilinçli, militan bir çabaya ve bu doğrultuda gösterilecek inisiyatife bağlıdır.

Haziran '94, Kızıl Bayrak, 3. Sayı, Sayfa 22

Gebze Direniş ve Küçük-Burjuva Devrimciliğinin İflası(*)

Direnişin en büyük şansı, kamuoyu desteğini arkasına alması, Gebze emekçilerinin yoğun desteğine sahip olmasıdır. Bir direnişin esas dinamizminin içerde olduğu gerçeği gözönüne alındığında, dış desteğin anlamının iç dinamizmle olan bağlarıyla anlaşılabilirliği ortadadır. Direniş bu bakımdan kendi çelişkilerini koruyor. Dış desteğin gücüne orantılı bir iç gücün olmaması bir dezavantajdır. Gebze belediye işçilerinin siyasal bakımdan geriliğinden çok sözde devrimcilerin kendi geriliklerinin sıkıntularını yaşıyor direniş. Çünkü işçiler kavga istemekte ve bu bakımdan yüksek bir moral içindeler. Kuşkusuz tüm işçilerin aynı coşkuyu taşıdığı söylenemez. Ancak en az 300 kişinin bu çizgide olduğu açıktır. Bir direnişte bu sayıyı etrafında toplayan bir komite, tüm işçilerin desteğini arkasına almış ve direnişi yarı yarıya kazanmış

(*) Bu yazı yayınevimize posta yoluyla ulaşan
EKİM dergisinin 100. sayısından alınmıştır.

demektir. Yeter ki direniş komitesi proleter bir bakışla ve devrimci yöntemle doğru bir durum değerlendirmesi yapılabilsin, işçileri içinde buldukları siyasal koşullar hakkında aydınlatarak net bir direniş çizgisi oluşturabilsin.

Popülist devrimcilerin bu çapta olmadıkları bir kez daha ortaya çıkıyor. Direniş, net bir çizgi etrafında değil, kararlı işçilerin yoğun çabalanyla, dar pratikçi bir emekle sürüyor. Bu enerjinin ve coşkunun süreç içinde bitebileceği, dış desteğin süreç içinde azalmasıyla birlikte bu iç dinamiklerin olumsuz etkilenebileceği açıktır. Kitlelerin bilinçli bir yönelime sokulabilmesi için direnişin siyasallaşması ve işçilerin devrimcilerle olan kopukluğu giderilerek güvenlerinin sağlanması gereklidir. Ükümüzde "yasadışılık", "terörist", "anarşist" vb. kavramlarla yaratılan ve buna devlet terörü eklendiğinde oluşan burjuva meşruiyet anlayışı kitlelerin bilincinde belli bir etki yaratmıştır. Korku tüneline girmiş gibi bir terör sendromu içinde yaşanılmasını koşullandırmıştır. Özellikle Gebze'deki TKP ve DY artıklarının ve sözde devrimci geçinen gerçekte reformist olan çevrelerin bu sendrom içinde hareket ettikleri direnişle daha açık ortaya çıkıyor. Polis korkusu, bu çevreleri polisle dostluğa itiyor. Polisin, yani işkence yapan, gözaltında kaybeden, sokak infazlarında bulunan, Kürt köylerini yakan, köylüleri kurşuna diken, her türlü ahlaksızlığı mübah gören, emeğe ve insana düşman polisin, "emekçi kardeşimiz" olduğunu ve görevini yaptığını ilan eden ve defalarca işçilerin kafasına değişik ağızlardan empoze etmeye çalışan işte bu çevrelerdir. Katiller sürüsünü insan gören kafalar, bir de kendilerini devrimci diye lanse ediyorlar. Devrimcilikleri şöyle kalsın sıradan bir insanın hissettiklerini bile hissedemeyen, kendi dışındakilere kulaklarını tıkamış kimseler, kitlelerin tepki ve öfkelerini taşkınlık ve aşırılıkla nitelemekten de geri durmuyorlar. Kitlelerin bu tepkilerini doğru değerlendirip, buna uygun taktiklerini öneren komünistler ise "hızlı" ve "aşırı" olarak nite-

lenebiliyor bu çevrelerce...

Yine bunlar duyurgalarını her türlü değişime ve hareketliliğe kapatmışlar, kitlelerin geri bilincini görmekte de büyük bir ustalık gösteriyorlar. Sürekli onların geri duygularıyla oynayarak kendilerine bir yer edinmeye, mevcut yerlerini korumaya ve düzen içi konumlarını sınıfa ve devrime uzak duruşlarını gizlemeye, hatta haklı göstermeye çalışıyorlar. Sosyal demokratlaşarak düzene adapte olan bu çevreler, düzeni yıkmaya çalışan komünistler ve devrimciler açısından düzen cephesinde sayılacaklardır. Her kim burjuva partilere çalışmışsa, gerekçe ne olursa olsun, o düzene hizmet etmiş demektir. Üstelik devrim içinden çıkarak bunu yapmışsa ihanet içindedir. Kendi tutum ve davranışlarını devrimcilerle maletmeleri affedilemez bir yaklaşımdır. Her kim kitlelerin gözünde yeterince teşhir edilmiş devleti, kolluk güçlerini, kiralık katillerini şirin göstermeye, kitlelerin gözünde meşrulaştırmaya çalışırsa, o katıksız devrim düşmanıdır. Sınıf davasına ihanet etmiş bir kişiliktir. Bu tür yaklaşımların ve kişiliklerin üzerine amansızca gitmek her komünistin temel bir görevidir. Bu tortuları sınıfın özünden temizlemedikçe sağlıklı adımlar atmak, sınıfı ilerletmek mümkün değildir.

Hele güya "silahlı mücadele" anlayışına sahip, devrimci kitlelerden kopuk (esasinda onlara güvenmeyen), yaptıkları sansasyonel eylemlerle tüm kitleleri (zira sınıf bakışaçıları yoktur, işçi sınıfı ve sınıf mücadelesi onlar için hiçbir şey ifade etmiyor) bilinçlendirerek ayaklandıracaklarını sananların, bugün en pespaye kitle dalkavukluğuna soyunmaları çok ilginçtir, ancak şaşırtıcı değildir. Zira küçük-burjuva sınıf ideolojisinin birbirini tamamlayan iki yüzüdür bu. Bir yandan kitleden kopuk bireysel eylemler, öte yandan sınıf hareketi içerisinde ekonomist mantık. Küçük-burjuva öfke ve küçük-burjuva düzen içi konumu, kendini genel düzlemde tam bir acizlik olarak gösterir. İşçi sınıfı hareketinin sorunları ile iktidar sorunu arasındaki diyalektik bağ kopa-

rıldığında, devleti oluşturan tek tek kurumlara ve bireylere yönelik eylem içerisine girmek, öte yandan kitle hareketi içinde artçı konumda bulunmak, kaçınılmaz oluyor. Orada kitlelerin geri bilinci kitle kuyrukçuluğuna temel bir gerekçe iken, burada aynı gerilik onun dışındaki bir eylemlilikle aşılmak isteniyor. Her ikisi de kitleyi düzenin kucağına atmaktan başka işe yaramıyor. Küçük-burjuva sınıf doğasından kaynaklanan bu çelişki işçi sınıfının siyasallaşması ile çözümlenebilir. Sorun olmaktan çıkar.

Bu çevreler, bu çelişkiyi kendi sempatanlarına hatta kendilerine bile anlatmakta güçlük çekiyor olmalı. Devrimciliği kaba kuvvete indirgeyen, bireysel şiddetle sorunları çözeceklerini sanan bu çevreler, acizliklerini ve çözümsüzlüklerini direniş boyunca da gösteriyorlar.

Kafa sayısını her şeyden önemli gören, güce tapan bu çevreler, devletin gücü karşısında secde etmekten geri durmuyorlar. Polisle kolkola, burjuva partilerle içiçe direnişi götürmeye çalışıyorlar. Direniş daha baştan K.Nebioğlu'nun geldiği akşam satılmıştı, ama bunu uygun bir ortamda yürürlüğe koyacaklar. Buna sözde komiteyi de alet etmekten geri durmuyorlar. Sendika da bu aynı çevrelerin elindedir. Hem komitenin içinde hem de dışında direnişi pazarlık konusu haline getirmeye ve kendilerine hem pay biçerek, hem de çıkar sağlayarak mevcut konumlarını kurtarmaya çalışıyorlar. Hele kimi örnekler, bu direniş sayesinde yeni bir kimlik peşindeler. Eski imajlarını tazelemeye çalışıyorlar.

Her şeye rağmen direnişin kendisi işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde önemli bir kazanımdır. Öteki şeyler yanında anlamını, toplumun her sosyo-politik kesiminin (küçük-burjuvaziden burjuvaziye, küçük-burjuva sosyal-demokratlarından komünistlere kadar) kendi çözümlerini ortaya koymasında ve bunlar için çaba harcamasında bulmaktadır.

Haziran '94

Gebze DireniŖi: Küçük Burjuva Devrimciliğinin İflası

Sermayenin yoğun saldırıları pervasızca süredursun, ülkenin önemli sermaye merkezlerinden birinde, Gebze'de, 10 Haziran günü bir direniŖ patlak verdi. 27 Mart yerel seçimleri sonrası ilçede işbaşına gelen Refah Partili belediye başkanının ilk icraatlarından biri 700'den fazla belediye işçisini kapı önüne koyuvermek olmuştu. İşçiler bu saldırı karşısında suskun kalmayı reddettiler. Öfkeli ve bir o kadar da kararlıydılar. İşten çıkarılanların isim listeleri yırtılıyor, başkan yardımcısı dövülüyor, işçiler ve aileleri polisle çatışmaya girişiyorlardı.

İnişleri ve çıkışlarıyla bir aya yayılan, tam da bitirildiğine inanıldığı anda belli canlanmalar yaşayan bu direniş, ne yazık ki sendikanın ihaneti ile sona erdirildi. İşten atılanlar kaderleriyle başbaşa bırakılırken, işten atılmadığı halde direnişe katılan diğer işçiler ve kamu çalışanları görevlerine geri döndüler.

Yaşadığı bunalımın batağında debelenen düzen, aldığı sormekonomik saldırı tedbirleri ile birlikte yoğun bir işçi kıyımını

gündeme getirdi. Bu bağlamda belediye hizmetlerinin taşeron firmalar aracılığıyla yürütülmesi planlanırken, genel işçi kitlesi içerisinde ana gövdesiyle sendikal örgütlülüğe sahip belediye işçilerine de yol verilmesi hedeflendi. 27 Mart sonrasında 3 ay gibi kısa bir süre içerisinde 10 bine yakın belediye işçisi tensikata uğradı. Ne yazık ki belediye işçileri Adana ve Gebze dışında, bu saldırı karşısında ciddi bir eylemlilik ortaya koymadılar; sermayeye karşı militan bir karşı koyuş gerçekleştiremediler.

Sermaye iktidarı, Gebze'de militan ve kararlı bir direnişin başlatılmasına asla tahammül edemezdi. Çevresinde 400'e yakın irili ufaklı fabrika bulunan ilçenin merkezinde yaşanan bir direniş, işçi sınıfının mücadelesinde kaldıraç işlevi görebilirdi. İşte bu nedenle devlet, direniş boyunca işçilere ve ailelerine yönelik vahşi bir terör uyguladı. Bunun için Gebze'ye asker ve polis yığıldı, olağanüstü tedbirleriyle tüm ilçeyi ablukaya aldı.

Medya organları aracılığıyla da kirli propagandalarını bir kaç cepheden sürdürdü. Sol kesime hitap eden "laik" basın organları, düzenin çürümüşlüğünü ve barbarlığını gizlemek için RP'yi öne çıkardı, tensikatın sorumluluğunu tümüyle RP'nin üzerine yıktı. Düzenin koruyucusu ve kollayıcısı görevini üstlenmiş Refah Partisi ise bu türden "kampanyalara" fazla aldırış etmedi. Nasıl olsa arkasında onu destekleyen sermaye diktatörlüğü vardı.

Öte yandan işten atılan belediye işçilerinin gerçekte çalışmayan unsurlar vb. olduğu demagojisini yayarak; iş için, ekmek için fabrika kapıları önünde biriken binlerce Gebzeli'ye de göz kırıldı. Atılanların yerlerine yenilerinin alınacağı mesajı verildi.

Ne sermayenin vahşi terörü, ne de onun kirli demagojileri sendika bürokrasisinin ihaneti kadar işçilerin ve emekçi halkın

üzerinde etkili olmadı. Teröre ve demagojilere pabuç bırakmayan işçiler, sendikanın oyunları karşısında yenik düştüler, "ağızlarından bal damlayan" yeni DİSK'li şefleri tarafından aldatıldılar. Ama bu yenilgide esas sorumluluğu taşıyanlar ideolojileri ve mücadele biçimleriyle çoktan iflas etmiş küçük burjuva devrimcileri oldular. Sınıfın öncülüğüne soyundular, fakat direnişi kendi elleriyle hain sendika bürokratlarının eline teslim ettiler.

Son birkaç yıldır DİSK'e bağlı Genel-İş, "devrimciler" in katkısıyla, Gebze'de belediye işçilerinin arasında örgütlenmeye çalışmaktaydı. Yetkiyi Belediye-İş'ten devralmayı da başarmıştı. Genel-İş, Türk-İş'in sermaye savunucusu işlevinin bilincinde olan işçilere bir alternatif olarak sunulmuştu. DİSK'in kaşarlanmış bürokratları, sendikanın örgütlenmesinde kendilerine destek olan "devrimcileri" ödüllendirmeyi ihmal etmedi. Onlara şube yönetiminde birer koltuk armağan etti.

Gebze direnişi yukarıda da belirttiğimiz gibi oldukça kararlı başlamıştı. Kamu çalışanlarının da katılımıyla belediyenin tüm hizmetleri durdurulmuştu. Bu kez işten atılan işçilere destek, kendi işçi ve memur arkadaşlarıyla, Gebze'nin emekçi halkından geliyordu. Halk direniş süreci boyunca kendinden beklenenleni fazlasıyla yerine getirdi.

Sendikanın inisiyatifindeki direniş komitesi ise böylesi bir eylemliliği omuzlayacak kapasitede olmadığını kısa sürede gösterdi. Komite proleter bir bakışla ve devrimci bir yöntemle doğru bir durum değerlendirmesi yapmaktan oldukça uzaktı. Net bir direniş çizgisi izleyemedi. "Diplomasi" adına devlet güçleri ve SHP'lilerle ilişkileri bozmamaya özen gösterdi. Direnişçileri desteğe gelen Güzeltepe halkını polisin kıyasıya dövmesine "provokatörlerin ekmeğine yağ sürmemek" için seyirci kaldı. Yine "diplomasi" adına direniş yerinde demlenen çaylar öncelikle sermayenin bekçileri, "emekçi kardeşlerimiz"

polislere ikram edildi.

Böyle bir komite bu direniş ayakta tutamazdı. Kısa bir süre sonra başlangıçta yüksek olan moraller bozulmaya başladı. Kendi tabanına yabancılaştan komite, durumu kurtarmak için meşruluğunun tartışılmasını, izinsiz slogan atılmasını vb. yasaklayan kararlarını ilan etti. Direnişin seyri ile ilgileneneceğine, yollanan mesajları sansür kurulu gibi denetlemeyi kendine görev edindi.

Direniş komitesinin bu türden faaliyetleriyle bürokratik bir mekanizmaya dönüştüğü ne yazık ki çok geç farkedildi. Hemen herkesin "artık bu direniş bitti" dediği anda, komitenin bazı üyeleri sendikanın baskısını protesto ederek istifa ettiler. Komite dağıldı. Ardından gelen yoğun polis terörü yeni bir komitenin oluşturulmasını geciktirdi.

8 Temmuz sabahı garajın önünde araçların dışarı çıkarılmasını engellemek amacıyla yeni komitenin çabasıyla oluşturulan barikat polisin saldırısına uğradı. Kadınların mücadeleci tavrı işçilerin coşkusunu yeniden artırdı. Apar topar Gebze'ye gelen DİSK Genel Başkanı K. Nebioğlu ateşi söndürmek için tüm hünerlerini sergiledi, işçilerin kafalarını bulandırdı. Sermayenin artık tahammülü kalmamıştı. Kapitalistler direnişin sendikanın kontrolünden çıkması durumunda nelerin olabileceğini çok iyi bilmekteydiler. Kendi paralı uşaklarına da tam olarak güvenmeyen sermaye, ilçeye kelimenin gerçek anlamıyla bir taarruz düzenledi. Direnişi kırdı.

Gebze direniş de mevzi bir direniş olarak kaldı. İşçiler binlerce destekçinin ziyaret akınına uğradılar ama İzmir'li kargo işçilerinin iş bırakma eylemi dışında hiçbir örgütlü fiili destek alamadılar. Günü kurtarmaya çalışmayı devrimcilik olarak gören "önder"leri ise bu doğrultuda ciddi bir çabaya girmediler.

Bir çok devrimci grup ve yayın Gebze direnişine özel bir

önem verdi. Ancak bu önem direnişini abartılı bir biçimde yansıtmaktan öteye gitmedi. Üstelik kimi çevreler zaafının üzerine gitmeye, direnişini daha sağlam bir zemine oturtmaya çalışan komünistleri baş düşman ilan ettiler. Komünistlerin sendikanın ihanetçi çizgisini işçilere teşhir etmesini engellemeye çalıştılar. Bu direniş ideolojik ve politik bir yozlaşma içerisinde günden güne dağılan ve düzen kurumlarının eteğine yamalanmış küçük burjuva devrimciliğinin iflasını bir kez daha kanıtladı. İşçiler mücadeleye kararlıydılar, dövüşmeye hazır dılar. Oysa kimi çevreler açıktan sendikanın oyalayıcı tutumunun yanında yer aldılar. Kimileri de bu hainlere karşı yürekli bir tavır sergileyemedi. Komitede varolmanın üzerinden "önderliklerini" taraftarlarına kanıtlamaya çalıştılar. Kısacası bu direnişte zaaf gösteren ne işçilerdi ne de onların "geri" bilinçleri... Her ne pahasına olursa olsun varlıklarını kanıtlama çabasını mücadelelerinin ana eksenine oturtmuş, ciddi bir perspektif ve politikadan uzak devrimcilerdi zaaf olan.

Gebze işçileri ve emekçi halkı tüm yaşamını ortaya koyarak sonu yenilgiyle de bitse, bu mücadeleden alınmış akıyla çıkmayı becerdi.

Ya devrimciler? Direniş onlara gerçekten bir şeyler öğretmeyi başarabildi mi?

Temmuz '94, *Kızıl Bayrak*, 4. Sayı, Sayfa 15

Belediyelerde İşçi Kırımını(*)

27 Mart yerel seçimleri sonrası 10 bine yakın belediye işçisi ve kamu çalışanının işine son verildi. Buna karşı Gebze ve Adana Anakent belediyelerinin direnişleri dışında kararlı ve militan bir karşı koyuş gerçekleşemedi. Bugün her iki direniş de sürmekle birlikte bir dizi zaafı içeriyor.

Son 2-3 yıldır düzenin özelleştirme saldırısı çerçevesinde belediyelerin çöp toplama, ulaşım vb. birimlerinin özelleştirilmesi, taşeron firmalara devredilmesi gündemde. İstanbul Belediyesi işçilerinin, '92 yılındaki grevde, en önemli taleplerinden birisi özelleştirme girişimlerinin durdurulması olmuştu. Kartal işçilerinin direnişi, İzmir Belediyesi işçilerinin uzun yürüyüşü ve en son Kağıthane direnişi, bir dizi olumsuzluklarına karşın, bu saldırıya karşı bir barikat oluş-

(*) Bu yazı yayınevimize posta yoluyla ulaşan *EKİM* dergisinin 101. sayısından alınmıştır.

turabilmişti.

Yerel seçimler öncesinde istisnasız tüm partilerin başkan adayları, işbaşına geldiklerinde, belediye hizmetlerini özel şirketlere devredecekleri yolunda propaganda yaptılar. Tartıştıkları nokta ise, "kimin özelleştirmeyi daha iyi yapabileceği" doğrultusunda idi. SHP'nin "solcu" adayı Zülfü Livaneli'nin "solcu" programı baştan aşağı özelleştirme planları ile doluydu. Tüm adaylar ayrıca belediyelerde "işe yaramadığı tespit edilen" çalışanların işten çıkarılacağını önden ilan ediyorlardı. Kısacası seçim sonrasında büyük bir kıyım bekleniyordu. Sermayenin sözcüleri işten atacıklarını söylediler, şimdi de icraatlarını gerçekleştiriyorlar.

Burjuva medya bilinçli bir biçimde yalnızca RP'nin yönetiminde olduğu belediyelerdeki işçi kıyımını öne çıkartıyor. İşin kötüsü bazı devrimci yayın organlarının da aynı oltaya takılmaları, RP'li belediyelerle düzen arasındaki ilişkiyi gözden kaçırabilmeleridir. Oysa diğer düzen partilerinin belediye başkanları gibi RP'li belediye başkanları da sermayenin direktifleri doğrultusunda işçi kıyımlarını gerçekleştirmektedirler.

27 Mart'tan bu yana ANAP'ın yönetiminde olduğu belediyelerde tensikata uğrayan işçi sayısı 3.500'dür. RP'li belediye başkanlarının çıkardığı işçi sayısı 3.300 dür. SHP'nin ise 650 işçinin işine son verdiğini söyleniyor. RP'nin tek farkı kamu çalışanlarının işine son vermesidir.

Belediyelerde geçmişten bu yana devrimci grupların belli bir etkinliği bulunmaktadır. Nitekim sermaye çevreleri zaman zaman "belediyeleri örgütlerden temizleme" amacıyla da kıyımlar gerçekleştirmektedir. Ancak nedenleri ne olursa olsun, belediyelerde yerleşmiş bir direniş geleneğinin varlığı tartışmasızdır.

Belediye işçilerinin direnişlerinin belediyelerin konumlanışlarından dolayı kentin merkezinde ve yaygın olması, etki-

sinin dolaysız olarak halka hemen yansması vb., sermayenin belediye işçilerinin direniş geleneklerini kırmak için özel bir çaba harcamasına yol açmaktadır. Ancak ne yazık ki, belediye işçileri bu saldırılar karşısında uyanık ve bilinçli davranmadıkları için parçalanmakta ve örgütsüzleşmektedirler.

* * *

Belediye-İş'in işçilerin nezdinde iyice teşhir olması nedeniyle, sermaye DİSK'e bağlı Genel-İş'i ortaya sürdü. Bazı sol grupların ve onların taraftarlarının da desteğiyle Genel-İş bazı yerlerde örgütlendi. Sonuç olarak tuzak bir gündemle işçiler, DİSK/Türk-İş ikilemine sokuldular. Aylarca süren tartışmalar sonuçsuz kaldı. Dahası yetki karmaşası ve bunların ortaya çıkardığı hukuksal sorunlar nedeniyle bazı sendikal haklar kullanılamaz hale geldi. İşçiler bu yeni saldırılara hazırlıksız yakalandılar. Genel-İş'in biricik hedefinin tek başına yetki almak, Belediye-İş'inki de egemenliğini kimseye kaptırmamak olduğu açıkken, ne yazık ki, "devrimciler" bu kısır çekişmeye çanak tutuyorlar.

Kıyımların ardından yükselen direnişler saman alevi gibi parlayıp sönüyor. Sendikanın inisiyatifinde gelişen bu direnişler çoğunlukla yenilgiyle sonuçlanıyor. Oysa belediye işçileri daha seçim öncesinden kıyımın gerçekleşeceğini biliyorlardı. Direnişteki tavırlarıyla da mücadeleye istekli olduklarını gösteriyorlar. Ancak ihtilalci politik bir önderlikten yoksunluk, direnişlerinin sendikaların güdümünde başarısızlıkla sonuçlanmasına neden olmaktadır. Bazı sol grupların varlık gösterdiği kimi birimlerde ise günü kurtarma hesabıyla davranılmakta, sonuçta dizginler sendikaya kaptırılmaktadır.

Tüm bu gerçekler ışığında komünistlere, devrimcilere ve öncü işçilere düşen görevler var. Tüm işyerlerinde vakit geçirilmeksizin işyeri komiteleri oluşturulmalı, buralara öncü militan işçiler seçilmelidir. Komitelerin politik grupların kısır

çekişme alanları haline getirilmesine izin verilmemelidir. İnisiyatif ele geçirilmeli, sendikaların direnişin önüne barikat olmasına fırsat tanınmamalıdır.

Komitelerin düzen partilerinin birbirlerine sataşmalarının aracı haline getirilmesine engel olunmalıdır. Bunun için öncelikle mücadele "iş, ekmek" darlığından çıkarılarak politik taleplerle bütünleştirilmelidir. Ekonomik krizin, işsizliğin, özelleştirmenin, Kürdistan'daki kirli savaşın ve en önemlisi kapitalist düzenin işçiler ve emekçiler için ne anlama geldiği işçilere anlatılmalı, onlarla tartışılmalıdır.

İşçiler kamu çalışanlarının da aktif desteğini almaya çalışmalı, bunun için ortak komiteleşmeye gitmelidirler.

İşyeri komiteleri çevre belediyeler ve fabrikalarla ilişkiler kurmalı, Genel Grev-Genel Direnişin örgütlenmesinde bir araç olma işlevi yüklenmelidir.

Son olarak, devrimci gruplar ve onların belediyelerdeki taraftarları eğer bir direniş ateşi yakmak istiyorlarsa, kendi taraftarlarının katıldığı direnişleri abartarak sendikaların kuyruğunda gitmekten vazgeçmelidirler. Sermayenin topyekün saldırısına karşı topyekün bir mücadele ile karşılık verilecekse, bunun için gerekli olan kimin kendi adamının daha çok olduğu üzerine rekabete girmek değil, böylesi bir direnişi başlatacak örgütlülüğü yaratmaktır.

Temmuz '94

Son Söz Yerine:

"Devrimci Eylem İnisiyatifi"nden

Devrimci pratik inisiyatifin olağanüstü bir önem taşıdığı günleri yaşıyoruz. Sözkonusu ettiğimiz yalnızca genel anlamıyla pratik siyasal faaliyet değildir. Böyle bir faaliyetin her dönem ve durumda taşıdığı özel önem tartışma konusu bile edilemez. Bizim burada ve bugün için asıl altını çizmek istediğimiz, yığınları eyleme yöneltmede, onları bu doğrultuda örgütlemeye ve harekete geçirmede gösterilmesi gereken pratik girişkenliktir. Derin bir hoşnutsuzluk ve mücadele isteği içinde olan işçilere ve emekçilere eylem kanalları açmada sergilenmesi gereken pratik enerji ve yetenektir.

Kesintisiz, etkin ve gitgide daha yaygın bir biçimde sürdürülmek zorunda olan bir propaganda ajitasyon faaliyetinin, etkin siyasal teşhirlerin, genel eylem ajitasyonu ve çağrılarının önemi yeterince açıktır. Devrimci hareket bu alanda halen büyük bir yetersizlik içindedir. Bu yetersizlik güç ve olanakların sınırlılığından çok, ki bu elbette önemli bir

etkendir, saflara sinmiş bir edilgenlikten kaynaklanmaktadır. Demek oluyor ki yetersizliğin gerisinde devrimcilik misyonuna ilişkin temelli zaaf lar yatmaktadır.

Bununla birlikte, halihazırda devrimcilik adına gösterilen çabalar tüm sınırlılığına, yetersizliğine ve darlığına rağmen, yine de çok büyük ölçüde bir propaganda ve ajitasyon faaliyetinden ibarettir. Oysa yaşadığımız günler içinde, devrimci pratik çabayı kitleleri eyleme geçirme amacına bağlama, devrimci inisiyatifi ve örgütleme yeteneğini bu özel amaç üzerinde yoğunlaştırma apayrı bir önem taşımaktadır. İşçi kitlelerinin bugünkü edilgenliğinin, sermayenin saldırıları ve bunun kendileri için yarattığı sonuçları görememekten çok, buna karşı ne yapacağı ve nasıl yapacağı planındaki zayıflıktan kaynaklandığı bir gerçektir. Bunu onlara anlatabilmek de etkin bir siyasal propaganda-ajitasyon gerektirmekle birlikte, kendi başına bu güçsüz ve yetersiz bir çaba olarak kalır. Yapılması gereken bizzat organize etmek, pratik olarak eyleme itmek, eylem potansiyelinin biriktiği yerde ona kendini dışı vuracak kanallar açmak, eylemin patlak verdiği yerde onu geliştirmek, yaymak ve başarısı için her türlü çabayı göstermektir. Bugünün Türkiyesinde bizzat eylemin kendisinden, şu veya bu alanda, birimde ya da fabrikada patlak vermiş bir grev, direniş ya da yürüyüşten daha etkin, daha etkileyici ve harekete geçirici bir propaganda-ajitasyon olanağı düşünülemez.

Örneğin Gebze direnişi, geride bıraktığımız günlerde bu açıdan çok büyük bir imkandı. Doğru devrimci bir önderlik çizgisi ve özel olarak yoğunlaştırılmış bir pratik siyasal çalışmayla, bu direniş tüm İstanbul işçisi üzerinde etkin bir eylem ajitasyonu olarak değerlendirilebilirdi. Ne var ki ne direnişe böyle bir önderlik egemen kılınabildi, ne de eldeki güç ve olanaklar bu direnişin etkisini tüm İstanbul'a yaymak doğrultusunda kullanılabilirdi. Direniş devrimci girişkenlikten

yoksun, geri, reformist kafalı ve sendikal bürokrasinin uzantısı unsurların denetiminde kaldı.

Devrimci hareketin direniş ilgisi ise dayanışma ziyaretleri ve dergi sayfalarından cömert bir propaganda desteğinin ötesine geçemedi. Gebze direnişini etkin bir eylem üssü haline getirmek, en azından İstanbul çapında bir ajitasyon olanağı olarak değerlendirmek, İstanbul işçisini eylemli dayanışmaya çağırarak ve olanaklı olan yerlerde bunu bizzat örgütlemek hemen hiç kimsenin aklına gelmedi. Komünistlerin sınırlı çabaları ise Gebze'yi çevreleyen mahallelerin sınırlarını aşamadı. Böylece çok önemli bir olanak heba edilmekle kalınmadı, yaşanan yenilgi nedeniyle tam tersinden, yani olumsuz yönde bir etkinin yolu açıldı.

Temmuz '94, *Kızıl Bayrak*, 4. Sayı, Başyazı'dan

EK-1

Kağıthane Gerçeği

Sapla Samanı Ayırmak!(*)

Kağıthane Belediyesi'nden atılan işçilerin uzun döneme yayılan işe geri dönme mücadelesi, 115. gününde başlatılan açlık grevinin en kritik aşamada sonuçlandırılmasıyla yeni bir döneme girdi. Direniş henüz sonuçlanmış değildir. "İşe geri dönme" hakkının elde edilmesi için tüm imkanlar tükenmiştir. Ne var ki, bu taleple başlayan, boyutlanarak bu sınırı çok aşan ve sermaye iktidarı ile Kağıthane işçilerinin hesaplaşmasına dönüşen eylem, açlık grevinin en kritik anında bırakılmasıyla zayıflamış, kamuoyundaki ilginin azalmasını da beraberinde getirmiştir. Sorunun 340 işçinin istediği tarzda çözümü, yani işe geri alınmaları düne göre daha da zorlu mücadeleler gerektirmektedir. Düzen partileri, işçileri bölmek için, bir kısmının çeşitli belediyelere yerleştirilmesi vaadinde bulunmuş, ancak direnişçilerin toptan Kağıthane'ye dönme

(*) Bu yazı yayınevimize posta yoluyla ulaşan *EKİM* dergisinden alınmıştır.

istemi karşısında oyunun tutmayacağı hesabıyla vaadler şimdilik ortada kalmıştır.

Sürecin doğru bir değerlendirilmesiyle birlikte atılacak radikal adımlarla direnişi tırmandırarak hakları kopartarak almak mümkündür. Sermayenin özelleştirme saldırısına karşı sendika bürokratlarının ihanetine rağmen sınıfın kitlesinde topyekün harekete geçme, genel grev-genel direniş hedefinde ifadesini bulan harekete geçme eğilimi var. Sınıf kardeşlerinden gerekli desteği bulamayan Kağıthane direnişçileri için bu hem bir şans ve hem de büyük bir imkan demektir! Direnişlerini, topyekün saldırıya topyekün cevap için bir mevziye dönüştürmek!

Direnişin bu duruma gelmesinde Kağıthane'den öte sebepler olduğu gibi, bizzat direnişçilerin izlediği yanlış politikaların da önemli bir payı vardır. Ne var ki, umutsuzluğa kapılan, yanlışları ağlama duvarına çeviren ve ucuz demagojiler yapanlardan değiliz. Direnişin henüz en sıcak günlerini yaşadığı bir evrede, bir dizi sol derginin geri, reformist ve kuyrukçu politikaların şakşakçılığını yaptığı günlerde, direnişe sözcülük yapanların izledikleri yanlış ve çözümsüzlüğe sürükleyici eylem çizgilerini eleştirerek aşmaya çalıştık. Bugün ise süreci değerlendirerek tıkanmayı aşmanın sorunlarıyla ilgileniyoruz. Sınıf devrimcileri, geleneksel sol hareketin kendiliğinden harekete tapınmasını ve sözümona güç kazanmak için geri eğilim sahiplerinin sırtını sıvazlamasını devrimden uzaklaşma olarak gördüler. İşçi hareketinin kendiliğinden karakterinin kısır döngüsünü kırmanın, kendiliğinden hareketin zaaflarıyla ve hareketi geriye çeken burjuva ideolojisinin şu ya da bu biçimiyle savaşmakla mümkün olduğunu hep gözönünde bulundurdular. Sınıf hareketine sosyalist sınıf perspektifiyle yaklaşmayı, sınıfı politik iktidar mücadelesine kazanmayı ve fırsatlardan bu amaç için yararlanmayı görev bildiler. Kağıthane direnişine de bu çerçevede yaklaştılar.

Bugün doğru bir değerlendirme yapabilmek, sapla samanı birbirinden ayırmak, izlenen eylem çizgisinin gerisindeki ideolojik/politik mantığın yolaçtığı sonuçları çıkartmak Kağıthane direnişinde yer alan ve emeği geçen devrimci işçilerin kaçınamayacakları bir görevdir. Direnişçi işçilerin kendi emeklerine, devrimci çabalarına sahip çıkması, deneyimlerinden öğrenme gücü gösterebilmeleriyle olanaklıdır.

Sınıf hareketi '93 yılında gösterdiği tüm canlılık ve eylemliliğe rağmen, hala iktisadi ve bazı demokratik istemlerin dar sınırlarını aşamamıştır. Toplumsal ve siyasal gelişmeler karşısında edilgendir. İktidar bilinci ve bu bilincin ürünü politik örgütlülüğün yoksun bir işçi hareketinin Kağıthane direnişi karşısında gerekli duyarlılığı gösterememesi doğaldır. Direnişin tıkanma sürecine girmesinde bu faktörün rolü büyüktür. Ne var ki, sorunu yalnızca bununla izah etmek mümkün değildir. Çünkü, direnişin başından itibaren taşıdığı öznel zaafın rolü de en az ilki kadar sonucu etkiledi.

Direnişçiler kendilerini yalnızlığa sürükledi

Direniş Komitesi ki eylemin fiili önderliği demektir, işçi sınıfının gücü yerine, burjuva partiler ile bürokrat sendikacıların vaat ve icazetlerine bel bağladı. Küçümsemeyecek sayıdaki direnişçi işçinin karşı çıktığı bu davranış çizgisi, burjuva partilerin kuyruğuna takılan, onların vaatleriyle hayal yayan, sendikacılardan icazet bekleyen son derece geri bir davranıştı. Teşhir faaliyeti başlangıçta yalnızca RP'yle sınırlı tutulmaya özen gösterildi. "Sosyal cinayet" in faili yalnızca RP ve RP'li başkan A. Calban gösterildi. Düzen ve onun siyasal partilerinin teşhiri bir yana, ilk adımlar burjuva partiler ve bürokrat sendikacıların kuyruğuna takılarak atıldı. "Basın Sözcüsü" sıfatıyla demeçler veren Yıldırım'ın "uyanıklık" olarak hala savunduğu bu yaklaşıma göre "*hedef daraltma taktiği doğrultusunda RP Kağıthane'de hızlı bir tecrit sürecine*

sokulmalıydı." (İşçinin Yolu, sayı:11, s.11). Bu yaklaşım RP'yi değil, direnişi zora soktu ve koalisyon hükümeti hakkında umutlar yaydı. Düzen partileri sorunu istismar etmek için harekete geçti. Yıldırım gibilerinin girişimiyle de "MÇP ve RP dışındaki siyasi partilerin (sözkonusu 8 partiden 5'i burjuva partileridir bn.) ilçe örgütleriyle imzalanan (çalışma hakkı engellenmemeli) deklerasyon" (C. Yıldırım, agd.) direnişin sınır ve hedefini de belirliyordu. İşte sözümona bu "hedef daraltma protokolü" gerçekte direnişçilerin hedefini sınırlıyor, sınıf kardeşlerinin desteği yerine, düzen partileri ve bürokrat ağalara umut bağlanıyordu. Bu umudun boşa çıkması ise uzun sürmedi.

Belediye işçilerinin işine son verilmesinin tek sorumlusu RP ve RP'li başkan olmadığı gibi, uğranılan kıyım RP'nin siyasi bir kararıyla gerçekleştirilmiş bir saldırı sınırının çok ötesindedir. Bu saldırı ücretli kölelik düzeninin sonuçlarından biridir. RP yalnızca bir piyondur.

Kapitalist kölelik düzeni ve siyasal iktidarı geriletilmeden atılan işçilerin geri alınması ve yeni işten atmaların engellenmesi olanaksızdır. İşsizliğin toptan ortadan kaldırılması ise ancak kapitalist düzenin tasfiyesiyle mümkündür. Bu nedenle işten atmalara karşı mücadele, "çalışma hakkı engellenmemeli" türünden son derece geri ve politik bakıştan uzak, acındırma hissi uyandırmaya yönelik bir haykırıyla yürütülemez. Karşı karşıya olan sınıf çıkarlarıdır ve bu hat oldukça acımasızdır. Sıradan bir insanın değil de, devrimci bir işçinin bakışıyla hareket edildiğinde yaklaşım şöyle olmalıdır: İşsizliği ve işten atmaları ortadan kaldırmak mı? O halde mevcut burjuva sömürü düzenini yıkalım. Siyasal iktidarı devralarak kendi düzenimizi/sosyalizmi kuralım. İşverenler ve onların ücretli köleleri yerine özgürce çalışan yoldaşlar! Bundan böyle açlık emeğin laneti değil, başıboşluğun cezası olmalı. Bunun için

komünistlerle birleşelim. Savaş örgütlerimizi yaratarak silahlarımızı kuşanalım. Ve harekete geçelim. Tüm çalışanların genel grev-genel direnişini örgütlemek için bütün işyerlerinde grev ve direniş komitelerini kurmak ilk adım olsun!

Burjuva sınıf egemenliğinin kapıkulları olan sendika ağaları ile reformist siyasal akımlar, işçi hareketini burjuva düzeni sınırları içine hapsedmek ve sınıfın kitlesini politikadan uzak tutmak için, bugüne dek düzene hizmette kusur etmediler. Kağıthane direnişi gösterdi ki, burjuvaların doldurduğu ve sendika bürokratlarıyla reformist siyasal akımların eline tutuşturduğu biberonlardan beslenerek güç olmaya çalışanlar, düzene hizmet etmekten kendilerini kurtaramazlar.

Kağıthane işçileri yalnızca işe geri dönebilmek için değil, yeni bir dünya' için savaşmalıydılar. Bunun için de burjuva partilerine, sendika ağalarına değil, kendi ve sınıf kardeşlerinin devrimci gücüne güvenmelidir. *“İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır”*. Direnişi düzen içi çözümlere yöneltenler, işçi sınıfının bilimi ve tarihsel deneyim için “150 yıllık” günü geçmiş sözlerdir diyenler işçilerin dostu değildir. Kağıthane'deki devrimci işçilerin adına sürülen bu lekeyi temizlemek, devrimci Kağıthane işçilerinin omuzlarındadır.

Hak verilmez alınır

Kapitalizmin yapısal krizi derinleşiyor. Burjuvazi tek çareyi daha fazla hak gaspı, daha katmerli sömürde arıyor ve bunda düne göre daha pervasız. Bu nedenle işçi sınıfı hem gaspedilen hakları yeniden kazanmak ve hem de yeni haklar elde etmek için daha sert mücadelelere girmek zorundadır. Paşabahçe'nin 21 günlük işgalle kısmen çözdüğü sorunu, Kağıthane direnişçilerinin daha geniş bir kamuoyu, daha uzun süreli direniş ve daha geniş desteğe rağmen çözememesi bu gerçeği gösteriyor. Burjuvazi saldırarak gaspedir. İşçi ve emekçiler sava-

şarak kazanmak zorunda. Bu, çıkarları birbirine temelden zıt iki sınıfın savaşıdır.

Sermaye iktidarı koşullarında bedelsiz kazanmak olanaksızdır. Bu ise yalnızca militarist güçlerin terörüne, işkencelere ve zindanlara göğüs germek değildir. Aynı zamanda kan ve can bedeli bir mücadeledir. Öyleyse “*mücadeleyi sürdürmek için ölmek gerekli*” sözü, “*mutlaka sonuç almak isteyen*”, “*kazanmaya mecburuz*”, “*yalnızca kendimiz için değil, Türkiye işçi sınıfı için*” diyen direniş çizgisinin tutumu olamaz. Olmamalıydı. Ölüm sınırında bile olsa her türlü yalpalama ve geri adım düşmanı cesaretlendirir, yeni saldırıların önünü açar.

Sendika bürokrasisi: Düzenin sadık hizmetkarı

Direniş boyunca B. Meral, F. Alan ve Belediye-İş’in şube yöneticileri işçileri arkadan hançerledi ve düzene hizmette kusur etmedi. İnisiyatif isteyen şube yöneticileri direnişin en kritik günlerindeki sendika değiştirme tutumlarıyla neyin peşinde olduklarını gösterdiler. Ancak sendika ağalarının bu tutumu sendikaların işçilerin mücadele merkezleri olduğu ve bu mevzinin hainlerden temizlenmesi gerektiği gerçeğini bir kez daha gösterdi. Devrimci işçiler, her mevzi direnişte ve toplumsal-siyasal yaşamın tüm sorunlarında sendika yönetimleri üzerinde basınç oluşturmaları, güncel sorunlar karşısındaki tutumlarından hareketle bürokratları sınıfın kitlesi nezdinde teşhir ederek tecrit edilmelerini sağlamalıdır. Bürokratların tutumları yüzünden sıradan işçiler sendikalara karşı ilgisizleşme/uzaklaşma eğilimine girebilmektedirler. Bunun bir yanı sendikal gericiliğe bir tepki ise, diğer bir yanı da örgütlülükten uzaklaşmayı ifade etmektedir. Sınıf devrimcileri ve devrimci işçiler “*söz ve karar işçilerin olmalı*” şiarı etrafında kitle tepkisini doğru yönlendirmeli, sendikalara sahip çıkmalıdırlar.

Direnişin gösterdiği bir diğer gerçek de. sendikacılar üzerin-

de basınç uygulayarak harekete geçirmeye zorlamak ama asla inisiyatifi onlara terketmemektir.

Direnişçiler, elbetteki kendi fiili yönetim organlarını, direniş üst komitelerini kurmalıdırlar. Ne var ki, direnişin her adımında geniş kitlenin katıldığı toplantılar yapmak, süreci topluca değerlendirmek, tüm direnişçileri karara ortak etmek gereklidir. Aynı zamanda üst komitenin icraatını taban denetimine açık tutmak, temel adımlara ilişkin kararların geniş kitle toplantılarında ve özgür tartışma sonucu almak, gerektiğinde komiteyi ya da kimi üyelerini geri çekerek yerine yenilerini atamak yanlışları tekrarlamamak için gereklidir. Mücadeleye zarar veren karar ve tutumların, hatalarda ısrarın panzehiri, mücadelede birlikteliği sonuna dek korumanın ve kendi deneyiminden öğrenerek ilerlemenin teminatı kitle inisiyatifi ve kitlenin politik aksiyonudur.

Cengiz Yıldırım ye açıklamaları üzerine bir kaç söz

“Basın sözcüsü” sıfatıyla demeçler veren C.Yıldırım, haftalık “Gerçek” dergisiyle yaptığı röportajda “*Ekim dergisi direnişimize karşı saldırı içine girdi. Kendilerini uyardık, ama olumsuz tavırlarını devam ettirdiler. Bundan dolayı onları ciddiye almıyorum*” demektedir.

C.Yıldırım “basın bürosu” imzasıyla MYO’muza bir açıklama göndermiş ve bunu olduğu gibi yayınlamıştık. Ayrıca bir yoldaş sorunun bizim cephemizden nasıl görüldüğünü de yazmıştı. Ancak, C.Yıldırım hızını alamamış olacak ki, bu hız reformizmin ve burjuva kuyrukçuluğunun devrimden duyduğu korkunun hızıdır, bayağılaşma numunesi bir açıklama da legal sol dergi bürolarına gönderdi. Ne var ki, C.Yıldırım’la aynı kulvarda yüzen bir derginin yaptığı atıf dışında sözkonusu dergiler buna prim vermediler. EKİM’in ise bu düşkünlüğü muhatap alması beklenemezdi.

Bizi, C.Yıldırım gibi rengi iyice sararanlar değil, direnişin

kendisi ilgilendiriyordu.

Kağıthane Direnişine başından itibaren isabetli öneri ve eleştirilerle yaklaştık. Sonuçtan bakıldığında tüm noktalarda haklı bir konumda olduğumuz aşıkardır. Direnişe belli düzeylerde katkılarımız da oldu. Ancak, direniş karşısında her türlü sorumluluğumuzu yerine getirdiğimiz iddiasını hiç bir zaman ileri sürmedik. Bunun temel nedeni ise, Kağıthane direnişine katkıda bulunmak üzere olanaklı tüm gücümüzle harekete geçtiğimiz bir aşamada, devletin terör timi siyasi polis ile MİT'inin, İstanbul Örgütümüzü çökertmeyi hedefleyen kapsamlı bir saldırıya girişmesi oldu. Saldırıyı boşa çıkarma çabası hareketimizin dışa dönük faaliyetini bu arada Kağıthane'ye yönelik faaliyeti bir dönem için önemli ölçüde aksattı. Direnişin yalnız kalmaması ve başarıya ulaşması için üstümüze düşeni yapmamak bizi her zaman rahatsız etti. Kısacası, direnişteki olumsuz tutum ve davranışları eleştirdik, ama direnişe hep sahip çıktık. Kamuoyuna sunulan metinlerimiz yeterli bir fikir vermektedir.

Ne var ki, C.Yıldırım'ın "*direnişimize karşı bir saldırı içine girdi*" açıklaması, işi "çamur at, izi kalır" noktasına vardiıra hesabının ürünü değil. Sınıf devrimcileri, C.Yıldırım gibilerinin reformist, kuyrukçu tutumunu teşhir ettiler. O, burjuva partilerinin, bürokrat ağaların kuyrukçusu berbat bir reformist olduğunun anlaşılmasından korkuyordu. Bu nedenle bayağılıkla işi kapatma yoluna gitti.

Olayın özü şudur:

1) C.Yıldırım gibileri burjuva düzen partileriyle sendika yönetiminin vaat ve icazetine bel bağladı. Onlara dayanarak sözümona sorunu çözecekti. Sınıf devrimcileri bu gericiliği sözlü ve yazılı teşhir etti. Sonuçta kim haklı çıktı? Cevabını C.Yıldırım ile birlikte "*Gerçek*" dergisine mülakat veren Ali Erdoğan'dan öğrenelim. "*Sendikanın oyununa geldik*".

“Burjuva partileri ise, bizi bir propaganda malzemesi olarak kullandılar.” Aynı mülakatta C. Yıldırım ise şunları itiraf ediyor; “Belediye-İş İstanbul’da 30 bin üyeye sahip olmasına rağmen, bizi yalnız bıraktı ve giderek bizi tecrit etmeye çalıştı.”

2) Bizim direnişteki işçilere önerimiz şuydu. Kendinize ve sınıf kardeşlerinizin gücüne güvenin. Burjuva partileriyle protokol yapmak yerine komisyon ya da gruplar oluşturarak belediye ve fabrika birimlerinde destek örgütlemeye gidelim. C.Yıldırım bunlara yalnızca *“dersimizi aldık, teşekkürler”* türünden laubali bir cevap verdi. Peki, C. Yıldırım *“sınıf kardeşlerimiz yeterli destek verseydi... Ankara’ya gerek kalma-yacaktı”* diyerek kimden yakınıyor? O bu desteği fiilen almak için, burjuva parti temsilcileri yerine direniş komitesi ve ileri işçilerle toplantı yaparak protokol imzalamayı deneyemez miydi?

3) Komünistler teşhir faaliyetinin RP’yle sınırlı tutulmasının ve “sosyal cinayet”in faili olarak yalnızca onların gösterilmesinin doğru olmadığını belirttiler. Direniş siyasal iktidara yönelmelidir, dediler. “Parça-bütün”, “somut-soyut” diyalektiği üzerine ahkam kesen C. Yıldırım *“saldırının özgün yanları görülmüyor”*, diyerek yaklaşımımızı somutluktan uzak olarak değerlendiriyor. Ama RP-düzen diyalektiğini sonradan kavramış (!) olacak ki *“Gerçek”* dergisine şunları söylüyor: *“Bundan sonra işten atmalarda öncü işçilere yapılacak ilk suçlama ‘teröristlik’ suçlaması olacaktır. Hakim sınıflar bunun ilk suçlamasını Nazi çömezi Calban’a yaptırdılar.”* Gerçeklere ve doğrulara gözünü kapamak gericiliktir. Gerçekler ise inatçıdır.

4) C.Yıldırım gibiler *“Özelleştirme ve Taşeronlaştırmaya Hayır!”* sloganının ötesine geçip halkın söz ve karar sahibi olduğu alternatif (demokratik) yerel yönetimler zeminine

katkıda bulunarak (*İşçinin Yolu*, aynı yazı) reformist geleneği sürdürmekte ve hatta “kardeşçe bir arada yaşama” ve “çamura son kampanyası”nın bir benzerini Kağıthane’de örgütlemeyi tasarlamakta özgürdür. Oysa biz marksist devrimcileriz; düzen içi bir çözüm hayalinde değiliz. Burjuva düzeni yıkmadan öte bir alternatifi yoktur işçi sınıfının. İşçi sınıfının, devrimci işçilerin sahte alternatiflerle oyalanmasına karşı çıkmak, sınıf düşmanı her türlü politikayı teşhir etmek sorumluluğumuz gereğidir.

Daha fazla uzatmak gerekmiyor. Evet sınıf devrimcileri Kağıthane’de birşeylere saldırdı. Bu saldırı, direnişin devrimci bir yol tutmasını engellemeye, onu ehlileştirmeye çalışan ve bugünkü sonuçta hayli önemli bir rol oynayan burjuva reformist politikalaradır. C.Yıldırım sağa sola saldırmayı bırakıp önce bunun hesabını vermelidir.

Gerçek olan şu ki, EKİM Kağıthane’de doğru olanı yapmıştır. Reformizme, sendikalizme ve uzlaşıcılara karşı politikasıyla dikilmeyi başarmıştır. Bunun için de kimilerinin hedefidir. Direnişin devrimci öğeleriyle gerekli birleşmeyi henüz başaramamış olması ise bir ölçüde zayıflıklarıyla ilgilidir. Bu zayıflığın giderileceğinin teminatı ideolojik-siyasal çizgimizdir.

Sınıf devrimcileri, sosyalizmle sınıf hareketini aynı potada birleştirme çabasında, reformizmin ve TKP’nin reformist-revizyonist geleneğinin etkisini kırmadan ve bu geleneğin tortularını hareketin saflarından kazımadan hedeflerine varamayacaklardır. Hareketi güncel istemlere, iktisadi taleplerin dar sınırlarına hapseden ve tüm sorunu yalnızca işverenin kötü tutumuyla izah eden bu gelenek yerle bir edilmeden, işçi hareketinin sosyalist-siyasal bir karaktere ulaşmasının önündeki engeller temizlenmiş olmayacaktır. Sermaye iktidarının en büyük yardımcılarından biri bu gelenektir.

Anlaşılan C.Yıldırım Denizer'e özeniyor! Zonguldak direnişi Denizer'e Türk-İş Genel Sekreterliği'nin kapısını araladı. Bu da "Mengen rüşveti"yle sağlandı. Kağıthane Direnişi de "basın sözcüsü" sıfatıyla demeçler veren C.Yıldırım'a yazar olma ve "sol" görünümlü bir dergide iş bulma şansı yaratabilir. Böylelikle iş bulma sorununu da çözmüş olur. Yalnız bunun için biraz daha çaba harcaması, "Türkiye işçi sınıfına ve sosyalist harekete bir kitap armağan" etmesi gerekiyor. Ama belki de "*Gerçek*" dergisine EKİM'e kara çalmak üzerinden verilen rüşvet bu yolu açmak için yeterlidir. Kim bilir?

Ekim '93

EK-2

*Sonuna Kadar Direnelim!
Sınıf Kardeşlerimizin Desteğini
Almaya Çalışalım!*

Genel Grev-Genel Direniş Mücadelesini Yükseltelim!(*)

Yoğunlaşan ekonomik kriz ve bunun ifadesi olan siyasal bunalım gittikçe ağırlaşıyor. Batağa saplanan kapitalist ekonomi ömrünü biraz olsun uzatabilmek için çareyi yine işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını gassetmekte arıyor. Sermaye devleti, sorumlusu olduğu krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkartmak, bunalımdan en az zararla çıkmak istiyor. "Ekonomik" dediği önlemler paketi, bu faturadan başka bir şey değildir. Bu paket, işçi sınıfı üzerindeki ücretli kölelik zincirlerini sıkılaştırmak, kapitalist soygun ve talan düzenini daha da sağlama almak amacına hizmet edecektir.

İşçiler, emekçiler,

Sermaye sınıfının her cepheden saldırdığı şu günlerde, Gebze Belediyesi çalışanı 635 işçi ve 80 kamu emekçisi işten

(*) *Kızıl Bayrak Gazetesi*'nin Gebze'de direnişin 4. günü dağıttığı özel sayının tam metnidir.

atıldıklarını öğrendiler. Saldırdan paylarına düşeni onlara sunma görevini "adil düzen" in RP'li belediye başkanı üstlendi. Gebze Belediyesinin işçi ve emekçileri bu saldırıya onurlu bir direnişle karşılık verdiler.

Ücretli kölelik düzeni ülkenin her yerinde sınıf kardeşlerimize saldırıyor. Dün Petlas, Kağıthane, Zonguldak. Bugün Tofaş ve bir çok belediye, yarın yine Zonguldak, Erdemir ve daha niceleri... Enflasyon, zamlar, ek vergiler, zorunlu emeklilik, işten atılmalar ve sıfır sözleşmeler... Sermayenin bu son, 5 Nisan saldırısında 115 bin sınıf kardeşimiz bir ay içinde işinden oldu. Ülkenin her yerinde bu saldırıya karşı mevzi direnişler yaşanıyor. Gebze, Pendik ve Darca bu mevzilerden sadece birkaçıdır. Karşılarında RP'li işveren var. Dün yerel seçim öncesinde "batıl" düzenin partilerini eleştiren "adil düzen" ciler bugün onlarla aynı telden çalıyor. 5 Nisan paketini eleştiren ve "adil" bulmayan islamcı RP, kendi adaletini kendisi uyguluyor.

Parçası olduğu sınıfa, burjuvaziye hizmette hiç de diğer burjuva partilerden aşağı kalmayacağını tutasına tutanlara göstermek, iktidar olabilmek için tekelci burjuvaziye yaranmak istiyor. RP, burjuva düzenin payandasıdır. Kürt illerinde dayanağı kalmayan sömürgeci düzen oradaki tahakkümünü sürdürebilmek için RP'ye muhtaçtır. Batı'nın sanayi kentlerindeki işçi sınıfı kaynaşmakta, her geçen gün düzene öfke de bilenmektedir. "Adil düzen" demagojisi bu bilenmeyi toplayarak tekrar düzen kanallarına akıtmanın bir başka adıdır.

Kardeşler, işçiler, emekçiler,

Burjuvazi, işçi sınıfını gündelik politika alanından silmek ve gericî tahakkümünü bu yolla daha da sağlamlaştırmak istiyor. Elindeki araçlar hiç de az değildir; Burada düşman yüzüyle karşınızda yer alan RP, dün karşımıza ezilenlerin dostu, yolsuzluğa, talana ve zulme karşı adaletin savunucusu olarak

çıkıyordu. Bugün başka işyerlerinde işçi dostu postuna bürünerek saldırı zamanının gelmesini bekliyor. Düzenin yedek lastiği SHP, sermaye iktidarının işçi sınıfı içindeki "Turuva atı" olarak çalışıyor. İşçi sınıfı adına politika yaptığını söyleyerek, sınıf hareketinin önünü kesmeye, oyalamaya çalışıyor. Karayalçın işçi ve emekçiler için ölüm fermanı demek olan acı reçeteyi-bizzat destekleyerek emek düşmanı yüzünü sergiliyor. Baykal'ın CHP'sinin de diğerinden farkı yok. Emekçilerin yaşama savaşı verdiği şu günlerde "ulusal uzlaşma" demogojisi ile ezilenleri kandırmaya çalışıyor. Bu sözde "ilerici", sosyal demokrat partiler eylemlerinizi düzene değil, gerici RP'ye yöneltmeniz gerektiğini söyleyerek hedef saptırmak ve eyleminizin gücünü kırmak isteyecektir. Kendi politik çıkarları adına işçi sınıfının eylemini kullanmak bu bayların en iyi becerdikleri şeydir. Kağıthane direnişi bu açıdan derslerle doludur. Bu oyuna bir kez daha gelmeyelim!

Sarı sendikalar ve onların tescilli işbirlikçi ağaları "bir orta yol, bir uzlaşma" peşinde, sanki iki sınıfın ortak bir çıkarı bulunabilmiş gibi sınıfı oyalıyorlar. Kimisi iyice gemi azıya almış kan emicilerimiz için bedava çalışmaktan söz ediyor. Dün Zonguldak işçisini Mengen'den geri çeviren, 3 Ocak pijamalı "genel-grevi" ile işçi sınıfımızı maskara eden sendika bürokratları, bugün de yanımızda değil karşımızdadırlar. Sendika bürokrasisini aşacak araçlarla donattığımız eylemimizi sonuca ulaştırabilmek için gerektiğinde sarı sendika duvarını sırtımızdan atmaya şimdiden hazırlanalım!

Kardeşler,

Sermayenin saldırısı geneldir ve politiktir. Cevabını da aynı genellikte almalı, yerel direnişler, genel grev-genel direnişin gerçek mevzileri haline gelmelidir. Direnen diğer işyerleriyle somut dayanışmayı yükseltmek, desteklerini kazanmak ve onları desteklemek. Kurulacak dayanışma ve koordinasyon

komitelerinin yarının genel grev-genel direniş eylemini yönlendirecek odaklara dönüştürmek... Sınıfın militan-politik eyleminin gerekliliğini ve başarı için tek yol olduğunu her fırsatta ve tekrar tekrar anlatmak... Yarın saldırıya uğrayacak olan sınıf kardeşlerimizin önünü açmak... Adım adım birleşik-militan politik genel grevin yolunu döşemek...Acil görev budur.

Ya günlük mücadeleler içinde yok oluş, ya özgürlük yolunda sonuna kadar kavga!

Yaşasın işçi sınıfının birleşik-militan eylemi!

Haziran '94, Kızıl Bayrak, Özel Sayı:15

İ C İ N D E K İ L E R

Giriş Yerine.....	4
Gebze'de Direniş	7
Tüm İşçilerin, Emekçilerin, Devrimci ve Komünistlerin Gebze Belediyesi'nin Direnişçi İşçilerine Çağırısıdır: Gebze'nin Kağıthane Olmasına İzin Vermeyelim!.....	10
Gebze Direnişi ve Görevler	14
Gebze Direnişi ve Gerçekler	18
Gebze Direnişi'nden Kesitler	33
Gebze Direnişi ve K.Burjuva Devrimciliğinin İflası	37
Gebze Direnişi: K.Burjuva Devrimciliğinin İflası.....	41
Belediyelerde İşçi Kısıyımı	46
Son Söz Yerine	50
Ek-1/Kağıthane Gerçeği: Sapla Samanı Ayırmak	54
Ek-2/ <i>Kızıl Bayrak</i> , Özel Sayı:15	66

Gebze direniş, geride bıraktığımız günlerde bu açıdan çok büyük bir imkandı. Doğru devrimci bir önderlik çizgisi ve özel olarak yoğunlaştırılmış bir pratik siyasal çalışmayla, bu direniş tüm İstanbul işçisi üzerinde etkin bir eylem ajitasyonu olarak değerlendirilebilirdi. Ne var ki ne direnişe böyle bir önderlik egemen kılınabildi, ne de eldeki güç ve olanaklar bu direnişin etkisini tüm İstanbul'a yaymak doğrultusunda kullanılabilirdi. Direniş devrimci girişkenlikten yoksun, geri. reformist kafalı ve sendikal bürokrasinin uzantısı unsurların denetiminde kaldı.

Devrimci hareketin direnişe ilgisi ise dayanışma ziyaretleri ve dergi sayfalarından cömert bir propaganda desteğinin ötesine geçemedi. Gebze direnişini etkin bir eylem üssü haline getirmek, en azından İstanbul çapında bir ajitasyon olanağı olarak değerlendirmek, İstanbul işçisini eylemli dayanışmaya çağırarak ve olanaklı olan yerlerde bunu bizzat örgütlemek hemen hiç kimsenin aklına gelmedi. Komünistlerin sınırlı çabaları ise Gebze'yi çevreleyen mahallelerin sınırlarını aşamadı. Böylece çok önemli bir olanak heba edilmekle kalınmadı, yaşanan yenilgi nedeniyle tam tersinden, yani olumsuz yönde bir etkinin yolu açıldı.

Kızıl Bayrak, 4. Sayı,
"Devrimci Eylem İhsiyatı"ndan